

EMEK YAYINLARI

DEMBİR DERGİSİ

Derleyen
Özkan Günal _ Emine Aytül Erol

Editor
Emine Aytül Erol

Tasarım
Özkan Günal

SAYI-19
Temmuz 2016

Kıyamet

EMEK YAYINEVİ
Reyhan Mah. Cumhuriyet Cad. Doruk İşh. No: 150 D: 1B/38
Osmangazi BURSA
Tel: 0(224) 241 03 22

info@emekyayinevi.com
www.emekyayinevi.com

©2016 Emek Yayınevi

Eserin tüm yayın hakları Emek Yayınevi'ne aittir.
Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

Ücretsizdir, parayla satılmaz.

EDİR ÖRDEM

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damperli, Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin on dokuzuncu sayısının konusu, **Kıyamet**...

Kıyamet, bir yok oluş, son buluş, mahvoluş olarak anlaşılıyor olsa da aslında kıyamet, yeniden var oluştur. Cenabı Allah, Enbiya suresi 104 ayette,

Göğü, kitap durer gibi dürdüğümüz zaman, yaratmaya ilk başladığımız gibi, katımızdan verilmiş bir söz olarak onu tekrar var edeceğiz. Doğrusu biz bunları yaparız.

Kıyamet koptu, Türk milleti Rabbim Rabbim diye doğruldu

Ey güzel ülkemin güzel insanları, İslam'a gönül vermiş, İslam adına canını hiçe sayıp şehit olmayı yaşam biçimi kabul ederek yaşayan değerler.

15 Temmuz akşamı yaşadığımız acı tecrübe bize göstermiştir ki aynı zulümle bir daha karşılaşmamak adına oluşumu iyi anlayıp hatalarımızdan ders çıkartmalıyız. Yaşadığımız hadise batılın Hakk'ı yok etmesi için zamanla sahip olduğu Hakk'a ait olanlarla saldırıdır. Oysa bilinmelidir ki batılın içinde Hakk'a ait değerler olması batılı Hak yapmaz. Batıl her zaman batıl, Hak her zaman Hak'tır! Bize düşen batılla Hakk'ı ayurt edecek, her alanda iyi eğitimler yetiştirip, öğrencilerimize iyi eğitim vermektir.

AYIN KONUSU Kıyamet Suresi...

1. Kıyamet gününe yemin ederim.

Cenabı Allah'ın kıyamet gününe yemin etmesi, kıyamet gününün vakti geldiğinde yaşanacağını ve bunun kaçınılmaz son olduğunun beyanıdır. Hem evrende hem dünyada hem de insanın kendisinde muhakkak yaşanacak olan bir yok oluş, bir hiçlik olduğunun vurgulanmasıdır. Yarattığı olan her zerre istinasız olarak benim varlığım karşısında hiçliğe bürünecek, acziyetini kavrayacaktır. Zat'ı ilmiyemde mevcut olanların esma ve suretle eşya olarak zahire çıkışı onları elbet yine zahiri yokluğa ulaştıracaktır. İşte o zaman ben yine Zat'ımın teklifiyle bulunacağım, geriye kalan her şey bende batın olacak. Ben yine kendime yemin ederim demektir.

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Allah kuranı kerimde kıyameti vaat edilen bir gün olarak adlandırıyor. (Sebe 29 30) Vaat olunan bir şeyin zahmet değil rahmet olması umulur. Halk arasında korkunç bir gün olması beklenen Kıyamet kime rahmet kime zahmettir efendim?

Özkan Günal:

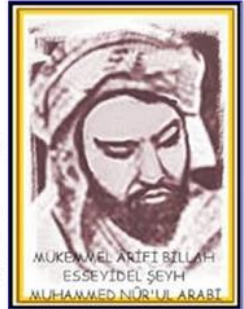
Kıyamet, var oldandan daha iyi olana geçmek için var olan eskinin yok olmasıdır. Bir bardağın içinde içilemeyecek olarak bulunan suyun o bardaktan dökülüp, temizlenip içine içilebilir su konulması işlemini örnek olarak gösterebiliriz. Bu örnek üzerinden kıyameti anlatsak, kıyamet bardağın içindekini dökmekle sınırlı değildir. O zaman eksik olurdu. Kıyamet, bardağın içini döküp, yıkayıp, temiz ve içilebilir su ile doldurmaktır.

MAKALE

Seyyid Pir Muhammed Nur'ül Arabî Hazretleri
RİSALEYİ NOKTA-TÜL-BEYAN
Bismillahirrahmanirrahim

"Onlara mutlaka Hakk aşikâr oluncaya kadar âlemde ve kendi nefislerinde ayetlerimizi göstereceğiz."

Fussilet Suresi 53. Ayeti. Ey Talip! Anla ki, her ne ki afakta nişanlar vardır, senin nefsinde dahi vardır. Şimdi, her kim âlemin nişanlarını kendi nefsinde buldu, Allah'ı bildi. Nitekim Resul-ü Ekrem (S.A.S.) Hazretleri Hadis-i Şerifinde buyurur, **"Nefsine arif olan Rabbini bilir"**

Sizden Gelenler

Kıyamet; bir son değil, yeni bir başlangıçtır!

Yusuf gözlerini kapayıp, efendisinin *"Bütün nefisler ölümü tadacaktır"* ayetini muhabbet edişini düşünüyordu. Tatmak, tadına bakmak deymişdi çarpıcı olan. Ölüm sanki çok tatlı bir şeydi de önüne sunulmuştu tatması için. Efendisi o kadar güzel muhabbet etmişti ki tadına bakmamak tabiri caizse hiç damak zevkinin olmaması ya da gelişmemesi demektir Yusuf için. Neydi ölüm? Gözlerini, kulaklarını, dilini dünyaya kapayıp cümle azaları Rabbine açmaktı. Bir devrim diyordu cananı olan efendisi. "Peki, ölüm neden bu kadar tatlı gelebilir ki" diye düşündü. Bu durumu ustasının marifetine bağlamıştı. Maksudullah demişti, bir maksat ki ölümün neticesinde sahneye insan çıkacaktır.

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Ellinci Sofra Büyük kıyametlerin alametleri hakkındadır.

Bismillahirrahmanirrahim.

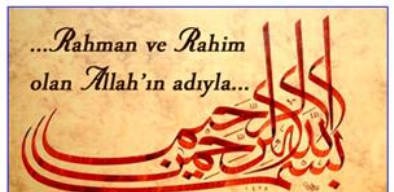
Bil ki, büyük âlemde bulunan her şey, küçük âlem olan insanda da vardır. Zira âlem, büyük olmakla beraber insanı hakikat üzerine yaratılmıştır. Bunların manevi büyüklük ve küçüklüklerindeki farkları, suretteki farklarının tersinedir. Allah'ın Resulü Efendimiz, büyük âlemin (dünyanın) kıyamet alametlerini söylediğine göre elbette insan fertlerinde de melekût, ceberut ve lahut âlemine sülûk edenler için kıyamet alametleri olacaktır. İnsanın ilmen ve zevken bilmesi lazım gelen alametler vardır ki salık bunların hepsinden geçmedikçe büyük kıyamete eremez, cennete giremez, Hakk'ı da göremez. Böyle olursa ne yazıkır.

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

Kıyamet

Ve: "Eğer gerçekçiyensiz bu vaat ne zaman olacak?" diyorlar. De ki: "Size vaat edilen öyle bir gündür ki, ondan ne bir an geri kalabilirsiniz, ne de ileri geçebilirsiniz." (SEBE 29-30) (Onlar): "Doğru iseniz bu tehdit ne zaman olacak?" diyorlar De ki: "(O'na ait) bilgi, Allah'ın yanındadır. Ben ancak apaçık bir uyarıcıyım." (ALELUS-16) Sana o kıyameti soruyorlar, ne zaman kopacak diye. Sen nerde, onu anlatmak nerde? Onun son ilmi Rabbine aittir. (MEZZAT-42-44) İnsanlar sana kıyamet saatini soruyorlar. De ki: "Onun ilmi ancak Allah'ın nezdindedir. Ne bilirsün belki kıyamet yakında olur." (AHZAB-65) Sana, ne zaman kopacak diye kıyamet vaktini soruyorlar. De ki; onun bilgisi yalnızca Rabbimin katındadır. Onu tam vaktinde koparacak olan O'ndan başkası değildir. Onun ağırlığına göklerde ve yerde dayanacak bir kimsede yoktur. O size ansızın gelecektir. Sanki sen onu çok iyi biliyormuşsun gibi sana soruyorlar. De ki, onun bilgisi Allah katındadır. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler. (ARAF-187) Kuşkusuz o hüküm günü kararlaştırılmış bir vakit

MEYDANIN ÇOCUKLARI

Dembir: Yusuf, kıyamet nedir?
Yusuf: Kıyameti olmuştur Lailaheillallah
Dembir: Sence kıyamet ne zaman kopacak?
Yusuf: Bilmiyorum ama belki babam belki Efendi Baba belki Ali amcam biliyordur.
Dembir: Peki, kıyamet kopunca sence ne olacak?
Yusuf: Duman çıkacak roket gibi. Bir, iki, üç...
Kalkışa geçiyoruuuz.
Dembir: Sen kıyametin kopmasını istiyor musun?
Yusuf: Evet, hava almış oluruz.

ALINTI BÖLÜMÜ

Seyrine doyamayan gözlerim, şimdi boşluğa bakıyor anlamsızca. İşitti kalmamış. Ardından, beraberinde götürdüklerinin yolculuğunu yaşıyorum sonuna kadar. Sevdiğen yoksun, sevinçlerden yoksun.

İrfaniyet penceresinden Yapılan seyrile, Cümle tecelliler de Hak görülür, Cihani Hak kaplar.

**Nam-ı Damperli,
Halil İbrahim Baki Hazretleri**

Âşıklık yolundaki tüm canlara selam olsun...

*Halil nazar eyle her an
Aşikârdır yüce sultan
Sırrullah'a şahit olan
Bizden size selam olsun*

***Gönlümüz, Gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kamil'i
Namı Damperli Halil İbrahim Baki Hz İle birliktedir.***

EDİTÖRDEN

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damperli, Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin on dokuzuncu sayısının konusu, **Kıyamet**...

Kıyamet, bir yok oluş, son buluş, mahvoluş olarak anlaşılıyor olsa da aslında kıyamet, yeniden var oluşturmaktır. Cenabı Allah, Enbiya suresi 104 ayette,

Göğü, kitap dürer gibi dürdüğümüz zaman, yaratmaya ilk başladığımız gibi, katımızdan verilmiş bir söz olarak onu tekrar var edeceğiz. Doğrusu biz bunları yaparız.

diyerek bu gerçeği anlatmaktadır. Bunu şöyle bir örnekle ifade edebiliriz. Cıvcivin dünyaya gelişi yumurta olarak gerçekleşir. Cıvciv yumurtanın içinde bulunduğu sürece cıvcivliğini yumurta olarak özünde taşır. Daha sonra yumurta halinde olan cıvciv, o yumurtaya gerekli erkân uygulandığında formu değişerek, öz halinden cıvciv haline dönüşür. Bu işlem sıvı olan özün katılarak boyut değiştirmesi olduğundan ilk formu yok olmuş cıvciv hali oluşmuştur. Bir yokluk diğer olması gereken hali doğurmuştur. Daha sonra o cıvciv içinde yaşadığı ve her türlü ihtiyacını karşıladığı yumurtadan çıkması gerektiğinden, yumurtayı içerden kırarak dışarı çıkar. Yumurtanın içinden cıvcivin çıkması esnasında yumurta ve içinde barındırdığı yaşam sona erer, tıpkı dünya gibi içi dışına çıkar. Yumurta için gerçekleşen yok oluş aslında yeni bir doğum olduğundan cıvciv asıl olması gereken yere gelmiştir. Şimdi o cıvciv her iki yok oluşun ardından gelen yeni bir doğumla büyüyecek ve kuş olup engin gökyüzünde uçarak var oluş gayesine ulaşmış olacaktır. İlk hali olan sıvı ve yumurta, kırılıp yok olmasın dersek son hal gerçekleşemez, cıvciv kuş olup yaratılış gayesine ulaşamaz.

İşte, her yok oluş son değil yeni bir başlangıçtır ve kıyamet de biz insanlar için Allah'ın insan dediklerinden olan yaratılış gayemize ulaşmak adına gerekli olan başlangıçtır. Taşıdığımız gerçekliği aslına ulaştırma yoludur, bineğidir. Bizler yumurtanın içi olan mevcut bilişlerimiz doğrultusunda, ikilik anlayışıyla şirk içinde yaşamaktan yok olmadıkça, tevhide eremeyiz. Bu pencereden bakıldığında şirk içinde yaşamaktan yok olmak son mudur yeni bir başlangıç mıdır?

Kıyamet, gerçeği örten örtünün kalkması eylemi için kullanılan kelimedir. Gerçek, insanlığımız olup insanlığımızı örten örtü bizim zannımızdır. Kendi insanlığımız, bilebiliyor, idrak edebiliyor, görüp, işitip, konuşabiliyor ve sevip, keşfedebiliyor oluşumuzdur ki bunlar Allah'ın bizi kendi değerleriyle kendisine muhatap olalım diye ziynetlemesidir. İnsan demek, muhatabı Hak olup her anını Hak'la muhabbetle, Hakk'ı keşfederek geçiren demektir. Bizlerin bu özellikleri dünyada giyindiğimiz nefsimiz için kullanmamız yani nefsimizi sevip, zikredip, bilip, nefsimize secde edişimiz, olması gerekenin bu olduğu zannı ile gerçeği örtüşümüzdür. Kıyamet, güneş olan Hakk'ın gerçekliğinin idrakimize yaklaşarak bize kendi aslımızı göstermesi sonucu zannımızın kalkmasıyla, batınımızın içerden dışarıya çıkıp şirkimizin yok olmasıdır. Kıyametimiz kopmadan Allah'ın insan dediği olmamız asla gerçekleşemez çünkü gözümüzden Hakk'ı görmemizi engelleyen örtü kalkmadan Hakk'ı görmek, mümkün değildir.

Ey kendisini nefisten ibaret zanneden şirk ehli, kendi gerçekliğinden habersiz içinde bulunduğu hali insanlık zanneden insan namzedi canlı! İçinde taşıdığın özü, kendinde zahire getirip Hakk'a kendi zahirinde şahit olmak istiyorsan, örtü olan bilişinden, anlayışından, zannından, adet ve geleneklerinden kendini kurtararak, örtüyü çekip al gerçekliğinden. Kıyamet seni kendi aslına ulaştıracak vasıta. Bin o vasıtaya da vahdet deryasında kulluğunu kazanarak yeniden ve gerçekten var olmaya başla.

Aşk u niyazlarımla

**Zikrimde sultan, virdim her zaman
Ayrılmam bir an, elhamdülillah**

**Oldum pervane, geldim divane
Eyle mestane, elhamdülillah**

**Yanar yüreğim, aşkta öleyim
Seni göreyim, elhamdülillah**

**Sevgili yârim, yağma et varım
Gelsin baharım, elhamdülillah**

**Zatını zevkte, olur mu perde
Gece gündüzde, elhamdülillah**

**Dinim imanım, kalpte mekânım
Sensin sultanım, elhamdülillah**

**İnlerim zarın, yok mu kararın
Cennette narın, elhamdülillah**

**Derdime deva, böyle mi reva
Lütfeyle sefa, elhamdülillah**

**Rahman ve Rahim, budur ahvalim
Kulun İbrahim, elhamdülillah**

**Mansur'um yarenler dile gelirim
Katlime fermanı kendim veririm
Dara gitmek yarla vuslatım benim
Ene Hak diyerek dara giderim**

**Hak aşkı ihata etti varımı
Koptu kıyametim yaktı dünyamı
Kendisinden gayrı bir şey kalmadı
Ene Hak diyerek dara giderim**

**Kurban gereklidir ledün sırrına
Can vermeye Hakk'ın âşıklarına
Yokluk yollarına ışık olmaya
Ene Hak diyerek dara giderim**

**Tevhit bulunduğun deme rızadır
Tecellisi yanıp hem kül olmaktır
Halkın taşlaması Hakk'a varmaktır
Ene Hak diyerek dara giderim**

**Söyleyen bu dilden Hak kendisidir
Ene demek bize küfür değildir
Fakirden görülen Halil zevkidir
Ene Hak diyerek dara giderim.**

AYIN KONUSU

Kıyamet Suresi...

1. Kıyamet gününe yemin ederim.

Cenabı Allah'ın kıyamet gününe yemin etmesi, kıyamet gününün vakti geldiğinde yaşanacağını ve bunun kaçınılmaz son olduğunun beyanıdır. Hem evrende hem dünyada hem de insanın kendisinde muhakkak yaşanacak olan bir yok oluş, bir hiçlik olduğunun vurgulanmasıdır. Yarattılmış olan her zerre istinasız olarak benim varlığım karşısında hiçliğe bürünecek, acziyetini kavrayacaktır. Zat'ı ilmiyemde mevcut olanların esma ve suretle eşya olarak zahire çıkışı olanlar elbet yine zahiri yokluğa ulaşacaklardır. İşte o zaman ben yine Zat'ımın teklifiyle bulunacağım, geriye kalan her şey bende batın olacak. Ben yine kendime yemin ederim demektedir.

2. Kınayan nefse de yemin ederim.

Kusurlarından dolayı kendisini kınayan kişi, dünyevî boyutta kendisine bulaşmış olan nefs-i emaresinin sıfatları olan zulmanî sıfatlarından dolayı kendisini sorguya çekip, ölmezden evvel ölenlerdir. Onlar, kendi şirk olan varlıklarını, benim zikrime hizmet ederek, beni zikrederek ve beni tanıtan ilmi tahsil edip, edep, erkân ve Muhammedî güzel ahlak üzere yaşayanlardır. Onlar, nispetlerini hükümsüz kılıp Bizde fena bulanlardır. Onlar, ölmeyen kendi varlıklarında kıyameti kopanlar, hiçliğe varanlar, acziyet üzere bulunanlardır. Onları bulup örnek alın ve onlara tabi olun. Zoraki ölüm gelmeden, ilahlık iddianızdan arınıp iman ehli olun.

3. İnsan, kendisinin kemiklerini bir araya getiremeyeceğimizi mi sanır?

Aklını, nefs-i emaresinin kullanımına vermiş olan, her şeyi kendi nakıs aklıyla değerlendirmeye çalışan ve noksanlıklarla, küfürle bulunan. Kendine göre kıyaslayıp, yapılması imkânsız olan şeyler için, kendindeki ihtiyaçlık sahibi olmayı ve kendindeki eksiklikleri sakın Bize tevhit etme. Biz tenzihlik sahibi olduğumuz için senin sınırlarından, ihtiyaçlığın ve eksikliklerinden Bizde yok. Biz seni ve cümle cihanı var edeniz. Seni yaratan ve öldüren Biziz ve Bize zor gelmez seni tekrar diriltmek. Hatta bütün kemiklerin toprak altında un ufak olmuşken bile Biz ol deriz de sen oluverirsin. Senin bilgini sıfırlarız da ala olan bir bilgi ile ziyetleriz de.

4. Evet bizim, onun parmak uçlarını bile düzenlemeye gücümüz yeter.

İnsanların parmak uçlarında parmak izi denen bir özellik vardır ve bu özellik her insanda farklıdır. Asla ve asla bu güne kadar gelmiş, bu gün var olan ve bundan sonra gelecek olan hiçbir insanın bir diğeriyle aynı olmayacaktır. Her insan kendi izini taşıması sebebiyle kendisini taşımakta ve kendisinden sorumludur. İnsan bu dünyada bulunduğu beden mülkünden ibaret değildir. Beden insanın bu dünyada

bulduğu kaptır ve bu kap her insana mahsus olup yine yaratıcı olan Allah'ın mülküdür. İnsan yine aynı kendisini gördüğü kendisi gibi yeniden diriltilir.

5. Fakat insan önünü yalanlamak ister.

İnsan dünyada yaşarken, kendisini bu dünyaya ve dünyanın gelip geçici olan ihtiyaçlarını karşıladığı eşyaya o kadar kendisini kaptırır ki, nefsin istediği gibi yaşamaya başlar ve elesbezminde verdiği ikrarı unutup, nefsinin ilah edindir.

Akıl nefse tabi olduğundan, her yaptığını da doğru kabul eder. İmanı, Allah'ı zikretmeyi, güzel ahlak üzere yaşamayı ve o gün geldiğinde bu dünyadan ayrılacağı, kendisine hatırlatılsa bile gerçeği kabul etmek istemez. Bastırmaya çalıştığı vicdanı, gerçeği kabul ederse kendisini rahat bırakmayacaktır. Görmezden gelerek, gününü gün ederek kendi tabiriyle zevk içinde yaşamaya devam eder. Gözü var ama gerçeği görmez, kulağı var ama gerçeği işitmez, dili var ama gerçeği zikretmez. Bile bile kabullenmeme, itiraz etme, ret etme nefsin telkini olup, insan bu telkine uyar ve helak olur.

6. “O kıyamet günü ne zaman?” diye sorar.

Şu an yaşadığı ortamda ve hayatta, kendisi için yok oluş gerçekleşmediği için, nefsin her istediğini yapabildiği için başına istemediği bir hal gelmediği için, mevcut halini kaybetmek, elindekileri ve sahiplendiklerini bırakmak istemediği için sorar, “Bu gerçekse ve ben bunları bırakacaksam bu ne zaman” der. Bu soru iki ayrı anlam taşır. Birincisi arkasında inanmamak, inanmadığı için inkâr. İkincisi ise inandığının ama dünya tatlı geldiği için, nefsi tatlı geldiği için mümkün olduğunca bu yaşamda kalıp sonra yaklaşınca tövbe ederim gibi noksan bir anlayıştır. Tövbe, tövbe edilmesi gerektiren halin henüz yapılabiliyor iken terk edilmesi ile sağlıklı olur.

7, 8, 9, 10. Gözler kamaştığı, ay karanlığa gömüldüğü, güneş ve ay bir araya getirildiği zaman, o gün insan “Kaçış nereye?” diyecektir.

Dünyadaki yaşam, mevcut durumundaki ahengin devamlılığıyla mümkündür. Bu ahenk, gökyüzündeki ay ve güneş sebebiyle olmaktadır. Ay, güneşten aldığı ışığı gece karanlıklarda kalındığında dünyaya yansıtan olmasının yanında, dünyanın yirmi beş derece açılı bir vaziyette durarak, mevsimlerin oluşmasını sağlayan bir uydudur. Mevsimler ise insanın ihtiyaçları için lüzumlu olanların oluşmasında önemli bir faktördür ve bunun yanında dünyanın balansıdır. Dünyanın yalpalamadan kendi eksenini etrafında dönmesi yine ay ile mümkündür. Ay dünyadan uzaklaşınca, dünya açısını kaybeder, mevsimler günlük olur ki doğa bunu kaldıramaz ve her şey dağılmaya yok olmaya başlarken, dönüş balanssız olmaya başladığı için dağlar bile parçalanıp parçaları etrafa fırlar hatta uzay boşluğuna dağılır.

Güneş ise kendi bünyesindeki enerjiyi tükettikçe büyüyen bir yapıya sahip olduğundan, büyüme arttıkça, dünyadaki ısı da artar ve insanın dayanamayacağı, yaşayamayacağı bir hal alırken, dünya üzerindeki her ne varsa, dağlar ve taşlar bile sıcaktan erimeye buhar olmaya başlar. Güneşteki büyüme öyle bir safhaya varır ki önce ayı içine alır, sonra zaten üzerinde hiçbir şey kalmamış eriyip ateşe dönmüş dünyayı. İşte insan bu dehşet karşısında gözleri kamaşır ve göremez olur. Bu durumdan akli ile kurtulmaya çalışsa da, akli ona yeterli olmayacaktır. Kaçınılmaz olan başlamıştır artık.

İşte dünyanın bu yok oluşu ile insanın zan varlığının yok oluşu da aynen böyledir. Varlık denilen olgu, bizim yaptıklarımız ile kişilik ispatı, sıfatlarımız ile kişilik ispatı ve vücudumuz ile kişilik ispatı olup, cümle işlerin Allah'ın dilemesi, sıfatların Allah'ın özelliği ve vücutların ise Allah'ın mevcudiyeti olduğunu idrak edince, insanın da zan varlığı yok olmuş olur. Kendi kıyameti kopmuş olur. Fiiller sıfatlara tabi, sıfat ise vücuda tabidir. Vücutla zahir olan ise kendisidir. Kendisinden gayrı bir varlık yoktur. Görünen eşya Allah'ın tecellisidir.

11. Asla, sığınacak yer yoktur.

Evet, akıl sahipleri için sığınılacak yer yoktur. Onlar her nereye giderlerse gitsinler, nereye sığınarlarsa sığınsınlar, buldukları yer yine dünya olacaktır ve dünya helak olmaya mahkûmdur. Akılları, malları, mülkleri, kendi zan varlıklarının temeli olan tüm değerler de öyle. Mülk benimdir ve ben mülkümde dilediğim gibi tasarruf ederim. Benden gayrı hiçbir şey yoktur ki bana denk olsun.

12. O gün varıp durulacak yer, sadece Rabbinin huzurudur.

O gün varıp durulacak yer sadece Rabbin huzurudur çünkü geriye huzurdan gayrı kalmayacaktır. Allah, Kahhar esmasıyla azametiyle kuşatıp, kendisinden gayrı bırakmayınca her şey aslına dönmüş olur. Bu aslına dönüşü, dünyada yaşarken gerçekleştirenler ise, işte onlar iman ehli olarak azameti yaşamayacak olanlardır. Onlar yaşarken huzuruma ulaşanlardır. Âşık, kendisine tecelli eden Aşk ile maşuktan gayrı neyi var neyi yok ise Aşk'ın narıyla yakar kül eder. Geriye kendisi bile kalmaz sadece Aşk, tecellide olur âşıktan. İşte o zaman maşuk aşığıyla vuslat eder. Vuslatın neticesinde Maşuk Aşığı kendi zahir oluşu yapar ve âşıktan maşuk görülür, maşuk görür, maşuk kendisini aşığından âşık da maşukunu kendisinden seyran eder.

13. O gün insana, yapıp önden gönderdiği ve yapmayı geri bıraktığı şeyler haber verilir.

O gün gelince, kıyamet kopup her şey helak olduğunda, insan tekrar halk edildiğinde, her kez kendisinden sorumlu olarak, dünya yaşamında yaptığı ve yapmadıklarından haber verilecektir. Verdiği ikrar üzere Hak ile Hak için yaşayanlar ile nefsi ile nefsi için yaşayanlar ayrılacaktır. Nefsinin kölesi olup kendini ilah edinenler, kendi elleriyle yapıp, Allah'ı sevmek yerine putlarını sevip hizmet edenler bir yere, Zan varlığından arınıp, Kulluğa ulaşarak Allah'ın dostluğunu kazananlar bir yere.

14, 15. Hatta mazeretlerini ortaya koysa da, o gün insan kendi aleyhine şahittir.

İnsan yine kendi kendisine şahit kılınacaktır. Dünyada yaşarken iman ehli olmanın zor olduğunu öne sürüp mazeret gösterenlere ise, ölmezden evvel ölüp, iman ehli olanlar örnek gösterilecek, onlar da sizin gibi beşerdi ama dünya sevdasını bırakıp Allah'ı severek ve nefsi için değil Allah için bulunarak bu dostluğa ulaştılar denilecek. Sen ise, gelip geçicilerin peşinde masivaya sevgi ve muhabbet besledin hatta kendine gelen uyarıcıları işitmeyi seçtin denilecek. Zan varlığını Allah'ta fena kılarak, hiçliğe erenlere de, madem yokluğunla geldin şimdi benim varlığımla ziynetlen denilecek.

16. Onu aceleye getirip dilini oynatma.

Kendi gerçekliğimizi, apaçık delil olarak seninle tecelli edişimizle sende ispat eden Bizizdir. Sana Kendimizi sende bildirdik ve yaşamla muhabbet ettik Bizliğimizi. Ey varlığını Bize feda eden, Bizde fena bulan, acele etme. Sükûnete vardın, nehirlerin çırpınarak deli telaşlı akıp denize vardığında sakinleşmesi gibi ol. Sen sus ki, Aşk senden dile gelsin sen seyran et. Bak, Aşk ile Biz nasıl seni giyiniyoruz. Bak, nasıl seninle zahir oluyoruz. Yüzeysel bir bilgiyle sadece dilinde bırakma ayetlerimizi. Kur'an'ımızı kâğıtta yazı okuyarak değil, Bizi kendinde bilip, kendinde görerek, şahit olmaklığınla Bizimle kendinde oku Bizi.

17. Şüphesiz onu toplamak ve okumak bize aittir.

Şüphesiz, ayetlerimizi bir araya getirip, okuyarak sizlere ilan eden biziz. Ayetlerimiz varlığımızın delili olup, bakın size dünyada iken bu ayetler ulaşmıştı ve sizlerin her birisinin varlığımdan, sizi yarattığımdan ve yalnız beni sevmeniz, bana ibadet etmeniz gerektiğinden ve benden başka ilah edinmemeniz gerektiğinden haberi var idi diyeceğiz.

Şimdi, insanı toplayıp insandaki Kendi varidatımızı okumak, varidatımızı ilan etmek Bize aittir, çünkü Bizim Kendimizi muhabbet edişimizdir. Kendimizi ispat edişimizdir. İnsan elbisesi ile şehadet âleminde zahir oluşumuzdur. Biz yine kendimizi müşahede ederiz, biliriz, zikrederiz.

18. O halde, onu okuduğumuz zaman, onun okunuşuna uy.

Ey insan! Okunarak sana nasıl kul olunması gerektiğini anlatan ayetlerimizi tekrar et ve o ayetlere uy. Senden nasıl isteniliyorsa o hal ile bulun. Bizim ilahlığımızın ispatı olanları kabul edip, idrakinde anla ve amel et.

Hak, halk elbisesi ile zuhura çıktığında sen, kul esması alacaksın. Kul olarak edep erkân güzel ahlak üzere acziyetinle bulun. Unutma, senin değerini Bizim kendi varlığımızla seni ziynetlemiş olmamızdır. Varlık Allah'ındır. Sen, batınında Hak olansın. Sakın kendinde Bize bakıyorken, Bizde kendini görme.

19. Sonra onu açıklamak da bize aittir.

Sonra Biz okuduğumuzun yorumunu, okuduğumuz ayetle ne demek istediğimizi, varlığımızın delilini apaçık ispat ederek gösteririz. İşte inkâr ettiğiniz, kendisine uymadığımız ayetler ile tecelli eden Bizdik.

Şahadet âlemine kul esması olarak çıkan Biziz. Biz Kendi varlığımızı ilan eder, ispat ederiz, Kendi varlığımızı eşya ile tecelliye getirip zikrederiz. Âlem Bizim Kendimizi bütünden zikredişimiz olup, gayrı bir müstakil varlık olamaz. Görünen eşyada zahir olan Biziz.

20, 21. Hayır! Siz gelip geçeni seviyorsunuz ve ahireti bırakıyorsunuz.

Sizler, dünyaya olan sevginizde o kadar ileri boyutlara gittiniz ki, Bizi ve ahiret hayatını bu sevgide unuttunuz. İmanınızı heba ettiniz. Bizi zikretmeyi terk edip, kendinizi zikredip, yüceltmeye başladınız. Biz, Kendimizden başka ilah olmadığını söylediğimiz için sizler Allah'tan başka ilah yoktur derken dâhi ilah olarak nefsinizi gördünüz. Bakın, bıraktığınız dünya için terk ettiğiniz ahiret apaçık yaşanmakta.

22. O gün bir takım yüzler aydındır.

O gün sevgisini ve muhabbetini dünyadan alıp, Bize çevirenler, kendisini zikretmeyi bırakıp Bizi zikredenlerin yüzleri nurludur. Varlığımı, ayna yapan âşıklarımın görünür sıfatlar, zulmaniyetlerinden arınıp, Bizimle ziynetlendikleri için, Bize ait olan Rahmanî sıfatlardır. O sıfatlar cehalet karanlığında insanlara yansıyan nurdur, iman ehlinin halidir.

23. Rablerine bakarlar.

O yüzlerden yansıyan nur Bizim cemel tecellimizdir. O nurlu yüzler Bizi görürler. Bizim güzelliğimizle mükâfatlandırılırlar. Rahmani sıfatlarla birlikte tevhit üzerine yaşayan kullarımızın nazarında Biz oluruz. Onların görmeleri, işitmeleri, muhabbetleri Bize tabidir. Biz görür, Biz görülür, Biz söyler, Biz işitiriz. Biz Bizi bilir, Biz Bizi zikrederiz. Onların her nazar kıldıkları yönde, gördükleri Cemalimiz olduğundan, hayretleri artanlardır.

24. O gün bir takım yüzler de asıktır.

O gün, nefsi ile olanların, yüzleri asıktır. Asıklık, fark ettikleri gerçeğin dönüşü olmayacağı içindir. Onlar, Bizi sevmek için değil, dünya zevki için ömürlerini heba edenlerdir. Oysa onlar Biz onları sevdiğimiz için sevebilmekteydiler ama o sevmeye Bizi değil eşyayı sevdiler. Oysa sevgimiz en güzel mükâfattır bilene. Onlar zayi ettiler.

25. Anlar ki kendisine çok kötü muamele yapılacak.

Bütün dayanaklarının ve bütün sığınaklarının yetersiz kalacağını, sahiplendiklerinin fani olduğunu ve yaptıkları seçimin sonuçlarını yaşayacaklarını anladılar ve hüsrân içerisindedir. Karşılaşacakları muhabbet, kendilerine göre onlar için çok kötü ve azap verici olacaktır. Geri dönüp yaptıkları, hem de ısrarla, inatla yaptıkları yanlışları, o yanlış yapmayı severek yaptıkları hataları geri dönüp düzeltme imkânı olmayacaktır. Hatalarını burada düzeltmeleri gerekecek.

26, 27, 28, 29, 30. Hayır, can boğaza dayandığında, “Kim kurtaracak” denir. Bunun ayrılık olduğunu bilecek. Bacakların birbirine dolandığı zaman, işte o gün gidilecek yer Rabbinedir.

İşte çaresiz kaldıklarında en son çare olarak Rablerine dönmeleri samimiyetsizliktir. Maalesef, onlar önce kendilerine sığındılar sonra akıllarına, paralarına, mallarına. Sığındıkları yetersiz kalınca, eşine, çocuğuna, ana ve babasına ve akrabalarına. Onlarda olmayınca arkadaşlarına ama nafîle, dertlerine çare olamadıklarını görünce Bize döndüler lakin bu kendi gönül rızalarıyla Bizi sevdikleri için değildi. Yaratılış gayesi gereğince Bizden başka sığınacak olmamalıydı. Bu gerçeği fark edip, kabul edişleri, iş isten geçince oldu.

31. O, gerçeği doğrulamamış ve Hakk’a muhatap olmamıştı.

O, kendisini uyaran Bizim dostlarımızın yanında yer almamış, kendi nefsini ilah edinmiş olarak, şirk içerisinde yaşamıştı. İman ehli olmamış, övgüyü kendisine almış kendisini yüceltmışti. Yaşarken Bizimle olması gerekirken, Bizi terk edip, nefsi ile olmuştu.

32. Fakat yalanlamış ve yüz çevirmişti.

Kendisi Bizim dostlarımızla Bizim yolumuzda olmadığı gibi, olmak isteyenlere de mani olmuş, nefsine tâbi akıyla onları yollarından çevirmiş, dostlarımızın sözlerini yalanlamıştı. Dostlarımıza yüz çevirerek Bize yüz çevirmiş oldu. Bize yüz çeviren yüzünü şirke çevirmiş oldu.

33. Sonra da büyüklük taslayarak ailesine gitmişti.

Bu yaptığından gurur duyarak nefisini beslemiş, her besleyişte şirk batağına daha da saplanmış oldu. Nefsinin varlığının sebebi olan zulmanî sıfatlar üzerine bulunmaya devam ederek, küfrünü pekiştirdi. Nefs-i emmaresinin ve cehaletinin kölesi olarak aslına heba etmiş oldu.

34, 35. “Bu azap sana layıktır, layık! Evet, layıktır sana, layık!” denecektir.

Şimdi, yaptığın seçimlerin sonucunu yaşa. Sen kendi kendine zulmettin. Evet, kendine zulmettin ve yanında getirdiğin zulmü misliyle yaşayacaksın şimdi denilecek. Azap seni arındırmak için lüzumludur.

36. İnsan, kendisinin başıboş bırakılacağını mı zanneder.

İnsan kendisini başıboş bırakılacak zannetmesin. Yaratma hikmetimizin sebebi olan aslınzdan uzaklaşmayın. Sizin ihtiyaçlarınızın temini için olandan fazlasına tamah etmeyin ki dünya sizi cezbetmesin. Zikrimizi, sevgimizi kalbinizden eksik etmeyen dostlarımızdan olunuz. Siz zor zamanlarınızda Bize sığının ve yardım dileyin. Zan üzere bulunmayın.

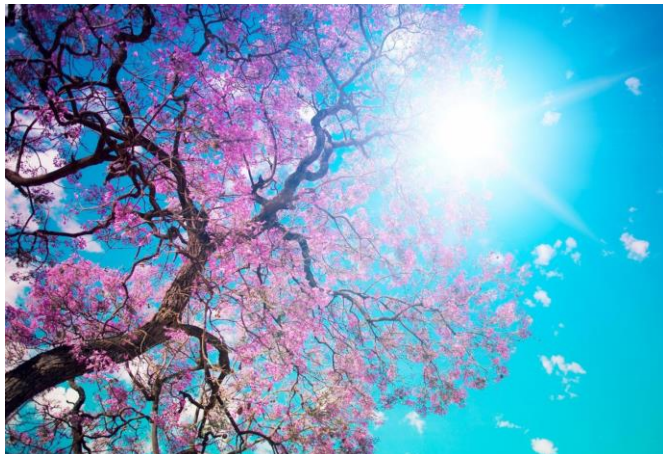
37. O dökülen meniden ibaret az bir su değil miydi?

Unutma, bu dünyaya nasıl geldiğini. Şimdi aklın var, seçimlerin var, bilgin var, gücün var lakin unutma, bir damla su idin. Esmâ ve suret giyinmemiş, bedenlenmemiştin. Şimdi beden mülküne sahip çıkma! Mülk Bizim eserimizdir ve eser Bizi bildirmek, buldurmak içindir. Sen, kendi varlığında dâhi söz sahibi olamayan, var edilirken kendisine sorulmayansın. Az bir bilgiye kanaat getirerek girdin ve telkin edilen zikrullahı hizmet ile sende bu güzellikler hâsıl oldu. Muhabbetullahı devam ile ilimde ilerledin. Bilgi tahsiliyle anlamaya başladın. Anladıkların ve tahsil ettiklerin senin malın değil, sen bu ilimle sakın kendini ispat edip yüceltme. Bizi muhabbet edişin Bize iman edilip, şirkten arınasın diye olmalıdır.

38. Sonra bu, bir “alaka” oldu. Derken Allah onu yaratıp güzelce şekillendirdi.

İnsan anne karnında, tek bir hücre oluşumu sonrası, o hücrenin bölünerek trilyonlarca olması ile mümkün olan bir canlı metabolizmadır. Hücreler çoğalırken hangi amaca hizmet edecekse o amaca uygun şekil almaktadır. Yaratılış kusursuz ve muazzamdır. Allah en mükemmel şekilde halk edendir, vücutlandırandır.

Âşık, aşkı doğrultusunda maşukuna yol alırken, kendisinde var olan zan ve vehimden ve gayrı sevgilerden, edep, erkân ve ahlak üzere, eski alışkanlıklarını terk ederek arınır ve yeni bir hal üzerine bulunmaya, yaşamaya başlar. Bulunduğu halde kendisinden gözüken cümle güzellikler, asıl güzellik olan Bizim güzelliğimiz olup, Bizim aşığımızdan tecelli ediyor oluşumuzdur.

39. Nihayet ondan da erkek ve dişi iki eşi var etti.

İnsan, dünya boyutunda erkek ve dişi olarak iki ayrı cinsten yaratılmıştır. Bu iki ayrı cins birbirlerine yaratılış gereği olarak ihtiyaç sahibi olup, ikisi bir uyum içinde olunca güzellikler onlardan zuhur etmeye başlar.

Erkek, erkek olarak sorumludur ve erkek olmanın özelliklerini taşır, dişi de dişi olarak. Varlığın devamı için lüzumlu olan en güzel olan böyle olduğu için Allah böyle halk etmiştir.

İşte, tecelli itibariyle insanın zahiri, nefsidir. Nefsi ise batındaki ruhun görülür halidir. Latif olan, madde âlemine nefis olarak çıkar. Nefsini, ruhuna secde ettirebilenler için nefis ruhun görülür hali olur. Nefisleri ve ruhları aynı olur. Kâmilin gönlü nefsidir beyanı burayı anlatır.

40. Şimdi, bunları yapan Allah'ın ölüleri diriltmeye gücü yetmez mi?

Biz, ölüleri diriltiriz. Bunun ispatı olarak da cümle cihanı batınımızdan zahire getirişimiz, düşünenler için yeterlidir. İnsanı yaratıp şekil veren, sonra o şekle can ve akıl veren Biz, Kendi mülkümüzde dilediğimiz gibi işleyenizdir. Kâinatı düşün, ahengi düşün, kendini düşün ve gör ne muazzam bir canlısın. Anla, kendini anladıkça, fark ettikçe inkârı mümkün olmayan yaratıcı olan Bize ulaşacaksın.

Biz, dilediğimizi Kendimize seçeriz ve ölü olduğu hakikate onu diriltiriz. Bu diriliş seçtiğimizi, kendisinde fena bulup, Bizimle var olmaya, Bizim muradımız olmaya götürmelidir. Kendi zan varlığının kıyameti kopmalıdır. Bilişlerin, değer yargıların ve Bizden gayrıya olan sevdan helak olmalı, yaşamdaki bulunuşun, varlığın, sevgin Bizimle olmalıdır. Hu...

En güzelini Allah bilir.

**Bu dünyaya gelenlerin hiçbirisi kalmaz imiş
Fena imiş dünya işi giden geri gelmez imiş**

**O bizden önden gelenler o yer altına girenler
Hâlleri nedir onları burda kalan bilmez imiş**

**Vara, ben sinlere vardım ben onlara haber sordum
Cevap vermez onu gördüm bu dil orda olmaz imiş**

**Kamusu örü durdular ellerini kuşattılar
Bize mümin ol dediler mümin olan ölmez imiş**

**Münkir münafıkın hâli vardım gördüm orda katı
Cehennemde yatar kalı hiç uçmağa girmez imiş**

**Dili dilince söyledi hâllerini 'arz eyledi
Varım mümin olun dedi mümin olan ölmez imiş**

**Can sermaye elinizde kâyim durun yolunuzda
Şimdi bizim ilimizde herkes kazanç olmaz imiş**

**Ameldir seninle gelen gayrısı yalandır yalan
Bu dünyada gâfil olan orda azat olmaz imiş**

**Âşık Yunus der bunlara okudukların tutsunlar
Okuduğun tutmayana hiç de rahmet olmaz imiş**

Kıyamet koptu, Türk milleti Rabbim Rabbim diye doğruldu

Ey güzel ülkemin güzel insanları, İslam'a gönül vermiş, İslam adına canını hiçe sayıp şehit olmayı yaşam biçimi kabul ederek yaşayan değerler.

15 Temmuz akşamı yaşadığımız acı tecrübe bize göstermiştir ki aynı zulümle bir daha karşılaşmamak adına oluşumu iyi anlayıp hatalarımızdan ders çıkartmalıyız. Yaşadığımız hadise batılın Hakk'ı yok etmesi için zamanla sahip olduğu Hakk'a ait olanlarla saldırmasıdır. Oysa bilinmelidir ki batılın içinde Hakk'a ait değerler olması batılı Hak yapmaz. Batıl her zaman batıl, Hak her zaman Hak'tır! Bize düşen batılla Hakk'ı ayırt edecek, her alanda iyi eğitimler yetiştirip, öğrencilerimize iyi eğitim vermektir.

Müslümanlığı, şekil, suret ve kıyafete endekslerseniz ve bu yanlış anlayışı öğretirseniz, böyle giyinip, böyle yapanları Müslüman zanneden bireyler yetiştirmiş oluruz. Ortalık, içi kâfir dışı Müslüman dolar da batılı yaşarken Hak üzereyiz zannederiz. Bu terör yanlısı batıl anlayış, Hakk'ın içinde hayat bulan ve Hakk'ı hayatta tutan değerlerin hükümsüz sayıldığı, sadece şekle dayalı sistemi alıp kendi batıllığı için kullanarak kendisine göre asla gerçek İslam'la alakası olmayan kendi sistemini kurar ki bu sistemin içinde Allah, Hz Muhammed, Kur'an hükümsüz kalır. Bunu mevcut durumda açıkça görebilmekteyiz. Batılın başındaki iblis kendisini Peygamber, kitaplarını Kur'an, çarpık ve küfür olan sistemini İslam, kendi yarattığı kendisine tabi ilahı da Allah yerine koyup görünüşünün İslam'mış gibi görülmesiyle insanları kandırmaya yönelerek yol kesen iblis vazifesi üslenmiştir. Bu sistemin içinde sistemi İslam zannedenler, sisteme hizmet etmek suretiyle İslam'a hizmet ettiklerini zannederek şer odaklarına hizmet edip gerçek Tevhitten uzaklaşmış, küfre ve şirke saplanıp gerçek İslam'dan nefret eder hale gelmiştir ki bu ekilen nefret tohumları İslam'ı yok eden söylemlerden sonra fiziksel harekete dönüşmüştür.

Bu sebeple iyi anlaşılmalıdır ki, Müslümanlık kılık, kıyafet ve şeklî ritüellerden çok daha ileri bir değer, insanlık, ilim ve keşiftir. Ahsen üzerine yaratılan insanın kendi Ahsenliğini devre dışı bırakması Müslümanlık olamaz. Okuyalım, araştıralım, sorgulayalım, şüphe edelim ve her zaman en doğruya doğru yılmadan ilerleyelim. Hakk'a uygun düşmeyen Hakk'ın söylemi olamaz. Hakk'a uygunluk için Hak olanı işitelim. Allah'ın sözlerini yorumlayanların yorumunu yorumlayarak hareket etmek yorumun yanlışlığına göre yanlışlığı sürdürmektir. Yorumu değil, Hakk'ı işitenlerden olacak eğitimleri almalı ve aldirmalıyız. Kıyafet ve suret ile şekil Müslümanlık olsaydı, Peygamber efendimiz tevhidi tebliğ etmeye başladığında zaten o dönemin insanların kılık, kıyafet, suret ve ritüel aynı haliyle mevcuttu. O zaman peygamber efendimiz Tevhit olan İslam adına neyi tebliğ etti? Bunu düşünelim, aklımızı kullanalım, okuyalım ki Allah'ın dediğini yapanlardan olalım.

Allah'ı işitip, Allah'ın dediğini yapmayanlar, kendi çıkarları için geliştirdikleri sistemi anlatanları ve kendisini yanlış olan İslam sembollerine benzeten Allah yolunda gösterip İblislik yapanları işitip onların dediğini yaparlar. Bulduğumuz halin tevhit değil, şirk olduğunu fark edenlerin bu şirkten ve yanlıştan tevhide dönmesi insanlık farzıdır. Milletçe yaşanan ve aziz milletime kıyameti tattıran bu yaşanmışlık batılın sonu olan, İslam'ı seven milletimizin de Rabbim Rabbim diye yeniden doğduğu kıyamet olmuştur. Cenabı Allah, bir daha böyle bir acıyı cümlemize yaşatmasın, şehitlerimize rahmet, mekânlarını cennet eylesin. Allah, "Ey müminler uyanık olun" demektedir. Lütfen uyanalım, okuyalım, ahsen olma özelliğimizi kullanalım. Kulluk, insanlık adına mertçe, dürüstçe, merhametle en güzel biçimde hizmet edip, insanlığa ait ortak değerler üzerine yaşarken Allah inancıyla her an Tevhit içinde tevhidi seyirdir. Bize bakanların Müslüman olmak istediği yaşam imandır ve iman yaşamın her alanında çalışıp, keşfedip her zerreden Allah'ı keşifle şahadet zevkinde Cemal seyridir.

Aşk u niyazlarımla

**Ölmeden evvel ölüp
Kabre giren anlar bizi
Haşrolup haşrolmadan
Mahşer gören anlar bizi**

**Murg-ı Anka ismine
Bülbül olanlar anlamaz
Mavera-yı Kaf olup
Anka olan anlar bizi**

**İlm u irfan mahzeni
Hak'tan gelir sanma kitap
Cümle ilm u irfana
Mahzen olan anlar bizi**

**Biz o zerreyiz muhit
Şemse karıştı varımız
Ol hakikat şemsine
İlhak olan anlar bizi**

**Derya-yı ab-ı hayattan
İçmişiz ermez memat
Umman-ı ab-ı hayattan
Gavvas olan anlar bizi**

**Söylenen bir kuşdilidir
Bilmeğe irfan gerek
Tevhidi murg-ı zebandan
Ders alan anlar bizi**

**Fehmi'yi siretle görmek
Kimseye olmaz nasip
Bihuruf u lafz u savt
Sohbet bilen anlar bizi**

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Allah kuranı kerimde kıyameti vaat edilen bir gün olarak adlandırıyor. (Sebe; 29 30) Vaat olunan bir şeyin zahmet değil rahmet olması umulur. Halk arasında korkunç bir gün olması beklenen Kıyamet kime rahmet kime zahmettir efendim?

Özkan Günal:

Kıyamet, var olandan daha iyi olana geçmek için var olan eskinin yok olmasıdır. Bir bardağın içinde içilemeyecek olarak bulunan suyun o bardaktan dökülüp, temizlenip içine içilebilir su konulması işlemini örnek olarak gösterebiliriz. Bu örnek üzerinden kıyameti anlatırsak, kıyamet bardağın içindekini dökmekle sınırlı değildir. O zaman eksik olurdu. Kıyamet, bardağın içini döküp, yıkayıp, temiz ve içilebilir su ile doldurmaktır.

Şimdi, kıyametin enfüs ve afak boyutları vardır ki, afak boyutu takdir edilmiş zaman geldiğinde muhakkak yaşanacaktır. Bu gün ilim bize bu gerçeğin kaçınılmaz olduğunu, güneşin kendi yakıtını tüketerek büyüyecek oluşuyla, güneşin ekseninde bulunan dünya ile birlikte tüm gezegenler ile içinde bulunduğu galaksinin merkezindeki kara deliğe çekildiğini ve bu çekilme sonucu güneş sisteminin kara deliğin içinde yok olacağını bildirmesiyle anlatmaktadır. İçinde bulunduğumuz galaksinin kendisine en yakın diğer galaksiyle çarpışacağını söyleyerek ispat etmektedir. Tüm bunlardan önce gerçekliği inkâr edilemeyecek şekilde dünyada yaşamın kalmayacağını, bu yaşamın, doğal afet denilen, depremler, göktaşı çarpması, tsunamiler ve insanların müdahalesiyle zaten yok oluşun gerçekleşeceğini bildirmektedir.

Bilimin ispatı, Allah'ın kendisini bilimle anlatması olduğu için bilimi Allah'tan ayırmadan dinlediğimizde, Allah bize afakta gerçekleşecek kıyameti beyan etmektedir. Bizler için şahadet imanı adına kendimizde kendimizin gerçekleştirilmesi gereken kıyametin enfüsî boyutu daha bir önem arz etmektedir. Kendi kıyametini kopartmayanlar asla şahadet imanına ulaşamazlar. Bizlerin kendi kıyametimizi dünya yaşamında yaşarken kopartması olan asıl kıyamet, rahmet olan kıyamettir. Niyazi sultan bu hususta şu dizeleriyle dile gelmektedir.

Dertliyim dermana geldim dertli olan iniler
Yanmışım aşkın oduna oda yanan iniler

Vah bana ömür geçirdim yok yere kıldım günah
Hak katında suçlu oldum suçlu olan iniler

Ağla gözüm inle gönlüm akıllı olan gülmesin
Kimi ah ederek ağlar kimi pinhan iniler

Yaz olur kuşlar çağırır Hu diye Allah diye
Nalesinden bağ u bostan gül gülistan iniler

Ey **Niyazi** ne yatarsın aç gözünü uykudan
Şol kıyamet günlerinde cümle âlem iniler

Niyazi sultanın bizim yaşarken kendimizin kıyametinin kopmasını yani kıyametin enfüsî yönünü anlatışını görmek için işaret ettiği yeri görmek gerekir.

***Dertliyim dermana geldim dertli olan iniler
Yanmışım aşkın oduna oda yanan iniler***

Dertliyim, çünkü dertli olduğumu gösterdiler ve bu dert kendi hakikatimden uzak, kendi hakikatime ait özelliklerle kendime zulmedişimdir. İnsan olarak yaratılmış olduğum halde mahlûkça yaşam sürüşümdür. Kendi olduğum yeri ve aslında olmam gereken yeri gösterdikleri için fark edebildim. Fark ettirilmeseydi yaşadığım şirki tevhit, mahlûk üzerine olmayı insan olmak zannederek ömrümü tüketecektim.

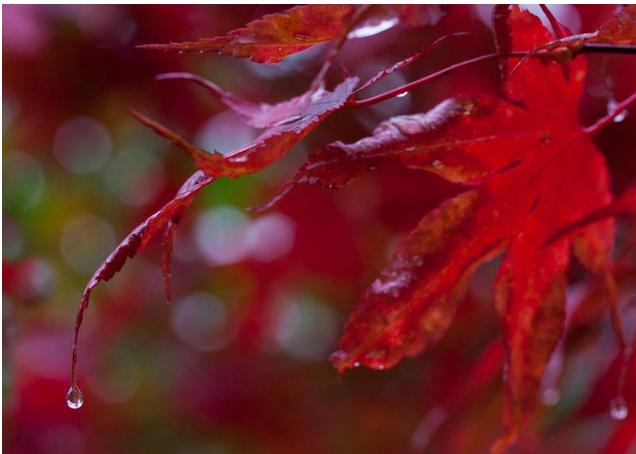
Kendi üzerime nefsanîyetin zulmanî sıfatlarını örtmüşüm. Şimdi inliyorum yani örtüyü kaldırıp, ikilikten soyunup tevhide erip, Allah'ın kulum dediği olmak için gayret sarf ediyorum. Bu talep ve talebimde samimiyetle yol almakla kendi aslıma âşik oldum da aşkın ateşinde yanmakta, yandıkça arınmaktayım. Geriye yanacak hiçbir şeyim kalmayınca kadar sürecek bir yangınlık benimkisi.

***Vah bana ömür geçirdim yok yere kıldım günah
Hak katında suçlu oldum suçlu olan iniler***

Ömür denilen yaratılmışlıktaki en büyük değeri, nefsimden Allah'ın ilahlığına şahit olarak, Allah'ı keşfetmek, sevmek, bilmek, zikretmek yerine, nefsimi ilah olarak görüp, nefsimi sevip, zikredip, bilmek için harcamışım. Tevhidin içinde asla mümkün olmayan ikilik zannıyla bulunmuşum. Görüşümün, işitişimin, bilişimin, sevişimim muhatabı her an Allah iken ben kendimle muhatap olarak her anımda günah işlemişim. Yaptığım, Hak katında tevhit idrakinde Allah'ın ilahlığını sahiplenerek kendimi ilahlaştırmak olduğundan şirki yaşamakmış ve kendimle kendime karşı suç işlemişim. Kendimde ve âlemde Hakk'ı görmek yerine kendimi ve eşyayı görmüşüm. Elbiseyi görürken, giyeni görememek gafletini yaşamışım. Şimdi inliyorum, kendimi göreceğ gözünü hükümsüz bırakıp, Hakk'ı göreceğ gözünü oluşturacak yolda azimle yürüyerek.

***Ağla gözüm inle gönlüm akli olan gülmesin
Kimi ah ederek ağlar kimi pinhan iniler***

Ağla gözüm, ağladıkça aksın kalbindeki sonradan dolan dünyalıklar. Ağla ki dünyada nefsanîyet adına giyindiğim ne varsa soyunayım ve katılaştıran kalbim yumuşayıp şekil verilecek hale gelsin. Beni yapan bilişlerim doğrultusundaki anlayışım erisin bitsin. Allah'ın zikrine hizmet dilimde ve kalbimde daimi olsun. Kimisi ah ederek ağladığını gösterir de kimisi içine ağlayarak görünmez hiçbir göze. Ben, dışımı yani yaşamımı, nefsimde göre yaşamaktan geçip, tevhide göre yaşamaya başlayarak yaşam tarzımı, alışkanlıklarımı değiştirme gayretindeyim ve bu gayret aslımı uyandırıp, aslımı dışımda zahire getirecek. Nefsim aslıma perde iken, aslımın görüldüğü perde haline gelecek. Tevhit üzerine sürdürülen yaşam, nefsanîyet örtüsünü aşk ateşinde yakıp yok ederek örtü kalmayınca ardındaki asıl, zahire gelecek.

***Yaz olur kuşlar çağırır Hu diye Allah diye
Nalesinden bağ u bostan gül gülistan iniler***

Yaz olur yani üzerimdeki nefsanîyet hali olan gam, keder, kasavet, öfke, kibir, gurur gibi zulmanî sıfatlar kalkar da yerine rahmani sıfatlar gelince anlayış Tevhitten oluşan insan anlayışına dönüşür de gönlüm Hu zikriyle dile gelir. Allah, kendisinden gayrı kalmayan ben olma tecellisinde Kendisini sever, görür, işitir, bilir hale gelerek benimle bana ispata çıkar da kendi zahirliğimde şahit olurum.

Bu şahadet cümle âlemlerle tevhit olur, her nereye bakılsa gören kendi görünürlüğünde kendisine şahit olur. Yaratılmışlık denilen yaratılmışlığa çıkışın her bir zerresi şahit olan ve olunan tevhitliğini ispat ederek tecelliye gelende batın olurlar. İnsan eli değen dağ, bağa dönüşür de bağın her zerresi bağcıyı ispat eder kendiliksiz kendiliği olarak. Telkin edilen zikrin tecellisinde zikreden ve zikredilen tevhitliği gerçekleşir.

***Ey Niyazi ne yatarsın aç gözünü uykudan
Şol kıyamet günlerinde cümle âlem iniler***

Ey Niyazi, ey talepkâr ne yatarsın kendi bilişlerinle örtündüğün zulmanî sıfatlar üzerine mahlûk gibi yaşamaya devam ederek! Allah'ın tevhitliğinde şirkini yaşamaya daha ne kadar devam edeceksin! Aklını daha ne kadar nefesine tabi kılarak olması gerekenin olduğun hal olduğunu zannederek yaşayacaksın. İzin ver de kopsun kıyametin, senden geriye hiçbir şey kalmamasın. Sen, kendi kıyametini giyindiklerinden soyunarak, şirkinden arınarak, benliğinden arınma sonucu yaşayarak kurtulasın. Aç gözünü, seni şirkte tutan, sana kendinde kendi aslını görmene mani olan benlik örtüsünden sıyrıl da aklını tevhide tabi kılarak aşk yolunda maşukta yok olup maşuka varasın. Benim diyerek sahiplendiklerini ver sahibine de yaratılış gayene ulaşmak için geç yokluk kapısından, var olana tabilikle gerçekte var olmaya başlayasın. Hu...

Bu tevhit görüşüyle kıyamete bakarsak, aşığa rahmet, nefesine tabi akıl sahibine varlığı son bulacağı için zahmettir. Allah'ın insan olarak yarattığı bizler eğer Allah inancı taşıyorsak kendi yarattığımız şekilde sürdürdüğümüz inanç sisteminden çıkıp Allah'ın istediği gibi yaşamaya başlayarak kıyametin enfüsî manasını kendimizde gerçekleştirmek sonucu dünyadan giyindiğimiz benlikten arınıp tevhit eri olmak zorundayız. Kıyamet yaratılış gayemiz üzerine yaşamaya başlamak için geçilmesi gereken kapıdır ve insana rahmettir.

Dembir: Damperli Halil İbrahim Baki Hz'nin kıyamet ile ilgili " Doğudan doğan güneş batacak ve üç gün doğmayacak âlemi karanlık kaplayacak, bunu sadece iman edenler fark edecek. Üç gün sonra güneş batıdan doğacak" tanımlamasını nasıl anlayabiliriz efendim?

Özkan Günal:

Güneşin doğudan doğmasıyla anlatılmak istenen bizlerin anlayışındaki sıradanlık yani alışıla gelmiş şekilde bize öğretilenler doğrultusunda yaşam sürdürmektir. Güneş doğası gereği doğudan doğar ve akşam batıdan batarak gün dediğimiz olgu gerçekleşir. Bizler de alışıla gelmiş şekilde gün içerisinde yaşadığımızı ve insan suretinde olduğumuz için insan olduğumuzu zannederiz. İşte, boş bir kap olarak geldiğimiz dünyada, doğup büyüdüğümüz ortam ve toplum içerisinde o toplumun ve ortamın şartlarına, coğrafyasına, kültürüne, öğretilerine göre toplumun anlayışı bizde oluşur ve biz o anlayışla benliğimizi oluşturup besleriz. Kendi bilişlerimiz, doğru ve yanlışlarımız, şartlanmışlıklarımız bizi biz yapan değerleridir ki güneş her zaman doğudan doğup, batıdan batmaktadır. Bu anlayış varlığın esası olan fail,

mevsuf ve mevcut olmayı sahiplenerek kendimizi fail, mevsuf, mevcut olarak görme sonucu kendi ilahlığımızı dil ile değil ama yaşamdaki halimizle ilan etmemizdir.

Yaşamın içindeki biz ve diğer tüm oluşumlar kendi müstakil varlığına sahipken yaratıcı yarattığından ayrı olarak öteki anlayışıyla bize göre kendi makamında gökyüzünde bulunmaktadır. Yaratıcı ve biz varlığı ikiliğinde, tevhitte uzak olarak şirki yaşamaktaydık.

Güneş doğudan doğmaktaydı yani yaşam kendimize göre süregelmekteydi ve biz zaten olunması gereken haldeydik. Şirkimiz içinde, Kur'an'ın beyanıyla mahlûktan daha aşağıda yaşarken idrakimize Muhammedî irfâniyetiyle doğarak cehalet karanlığımızı aydınlatan Mürşid-i Kâmile tanışınca, asıl olunması gerekenin farkına vardırıldık. Yaşamın bize göre yaratandan ayrı değil, bizzat yaratanın kendisini muhabbet edişi olduğundan yaratanla bir bütün halinde gerçekleştiğini ve kendimizin yaratanın biz olma sıfatıyla biz olarak zahire geldiğini bilenlerden olduk. İkiliğin sadece zan ve vehimden ibaret olduğunun muhabbetiyle anlatılan tevhidi talep ederek mevcut bilişlerden, sıradanlıktan çıktık.

Şimdi, kendimizi ve yaşamın kendisini fail, mevsuf, mevcut görürken bu görüşü terk ederek faili Hak, mevsufu Hak, mevcudu Hak olarak zikretmeye ve müşahede etmeye başladık. İşte, güneş battı yani Haktan gayrı fail, mevsuf, mevcut kalmadı. Âlemi karanlık kapladı yani Hakk'ın gayrısı kalmadı Hak kendisiyle cümle, fiilleri, sıfatları ve vücutları ihata etti. Bunu yalnızca iman edenlerin fark etmesi, bu tevhit gerçekliğinin sadece iman edip Mürşid-i Kamil'e biat edenlere bildirilmesindedir. Biat etmeyen, tevhit görüşü kendisine verilmemiş olanlar kendi iki görüşleriyle görmeye, işitmeye, zikretmeye devam ettiklerinden onlar Hak'tan gayrısının görülmediği, işitilmediği, zikredilmediği, sevilmediği gerçeklikte gayrı zannıyla bulunup gayrıya muhatap olmaya devam ederler yani onların güneşi her gün doğudan doğup batmaktadır ve sıradanlık devam edegelmektedir. Üç gün sonra güneşin batıdan doğması yaşamın kulluk esması olarak Hakk'ın halkiyeti olarak tekrar zahire gelmesidir ki batı, bâtnı ifade eder. Bizler eski anlayışımızla yeniden biz olarak değil, Hakk'ın halkiyeti, gerçek anlamında kul olarak zahire geliriz ki kulluk benlik değil gerçekliktir. Bu sebeple varlık zahire, Hakk'ın sıfatı olarak, Hakk'ın görünürlüğü olarak, Hakk'ı örten perde değil Cemalinin seyredildiği perde olarak çıktı. Biz, biz olmayarak Hakk'ın kendisini anlatışında kelim mesafesinde yaratılmış olduğumuz gerçekliğinde birliği bozmayan ikilik ziyetiyile bulunmaya başladık. İşte buna seni doğurani doğurmak denir ki doğan yine Mürşid-i Kamil'dir çünkü Mürşid-i Kamil bize kendi aslımızın kemaliyle tecelli ediydi zaten ve buna Hakikat-i Muhammediyenin tafsilat-ı Muhammediyesi denir, bilen ve bilinen tevhitliğidir insan. Hasan Fehmi sultan bu hususta,

Doğdu ol şemsi hakikat, saldı âleme ziya
Feyzine mazhar olanlar buldular hayyülbeka

Teşnedil olana sundu, ilmi ledün kevserin
Doğdu hikmet kalplerinde, buldular zevki feza

Merhaba ya Mustafa, ey Nur-i âlem merhaba
Merhaba ya Kurretelayni habib-i esfiya

Kenz-i rahman'dır vücudun, sırr-ı hikmet sendedir
İlmu irfan bize bahşetti dilin ey Dilküşa

Sen Habibullah olupsun sevmeyen kimdir seni!
Can feda etmiş yolunda yürür nice bin keda

Ruhu pakine varır, günde nice yüz bin sala
Sensin ol mürşidi âlem, sendedir derde deva

Baş açık yalın ayak, kapında mücrim bendeyim
Kıl şefaah **Fehmi'ye**, ol günde ki ruz-i ceza

dizeleriyle dile gelmiştir. Dizelerin açılımını anlamaya çalışırsak karşımıza çıkan tevhit gerçekliği bizlere kendisini gösterecektir.

Doğdu ol hakikat güneşi, saldı âleme nurunu Feyzine mazhar olanlar buldular ölümsüzlüğü

Mürşid-i Kamil, tevhidin gerçekliğiyle şirkte olanın idrakine doğup Allah'ın gerçekliğini, imanı, kulluğu, insanı muhabbet etmeye başlar. Bizler, muhabbetle içinde bulunduğumuz bâtilı anlayıp, anlatılan tevhidin doğruluğuna kanaat getirdikten sonra talebimiz neticesinde Hakk'a doğru kendimizden kendimize sefere çıkarız. Sahiplendiğimiz varlığı, sahiplenmekten vaz geçerek sahibine veririz ki vermek gerçekliğe ermek olup zannımızı yok ederiz. Allah'ta fena bulmak zandan geçmektir. Allah'ta fena bulanlar, ölmezden evvel ölmüş olurlar ki ölüm hayatta sadece bir kere gerçekleştiğinden ve ölen, ölmekle ölümsüzlüğe erdiğinden ölmezden evvel ölenler de ölümsüzlüğe ermiş olurlar. Onların güneşi batmayacak güneş olarak yeniden doğmuş olur.

Gönülden olana sundu, ilmi ledün Kevser'in Doğdu hikmet kalplerinde, buldular gök zevkini

Bizlere ilmin ledün Kevser'i olan Hakikat muhabbetinin, zikrinin, meratip ve makamlarının sunulması, ancak bizim gönülden talebimizle gerçekleşir ki gönül sunulana kaptır. Gönüllü olmayanın sunulacak olanın içine konulacağı kabı yoktur. Süt yere dökülmez. Ledün ilim olarak sunulduğundan gönül oluşturamayanlar bilgiyi akıllarına doldururlar ki nefse tabi akıl bilgiyi kendisine göre yorumlayıp tevhide ait olanı ikiliği için kullanır da sahibini Firavun yapar. İlim gönül kabında aşkla pişirse sıhhat verir, akıl kabında çiğ kalırsa hasta yapar hatta öldürür. İlim, edep, erkân, zikir tevhitliğinde oluşan gönül, bildirilen ilimle Mürşidini keşfettirir ve keşif bilinenle bilinmeyeni keşfedip bilinir olanı seyirdir ki işittiğimizi görmek sonucu iman sahibi olunur.

Merhaba ya Mustafa, ey Nur-i âlem merhaba Merhaba ya dostların göz bebeği sevgilisi

Merhaba Tevhit irfanıyeti, merhaba varlığın aslı, Hakk'ın gerçekliği merhaba. Sen, Allah'ın insan ve kulum dediği iman olansın. Sen, kendisine varlınca kendimizdeki tecellisinden görülen ispatsın. Seni sevmek Hakk'ı sevmek, sana iman Hakk'a iman, senden razı olmak Hak'tan razı olmaktır, sana benzemek kendi aslımıza ulaşıp yaratılış gayemize ulaşmış olmaktır. Seninle olmak, bildirdiğinle olmak olup Hak'la olmaktır. Biz seninle olmayı, aslımıza ermek için, sana ait değeri nefsimize giyinip kendimizi seninle güzelleştirmek için değil, güzelliğine ayna olmak için talep ettik. Gerçeklik, senin gerçekliğindir ve tekdir. Kişilere göre doğrular değil sana göre doğru vardır ki biz seni sevmekle kendimizden geçmeyi sevdik. Ey Mürşid-i Kamil'im, ey bana Allah'ın kendi gerçekliği olan tevhide bildirenim ve ey bana

bildirdiğinin ispata olup kendisiyle tevhit edilince bilginin tecellisine erilenim! Benim benliğimi bâtininde cem edip, beni zahirindeki ceme zahir edenim! Sende kalmaktır tevhit.

Hakk'ın davetçisisin, hikmet sırrı sendedir İlmi irfan bize bahşetti dilin, gönül açan sevgili

Sen ki Hakk'ın kendisine davet ettiğisin kendine davet ederek. Bu sebeple sana varmak Hakk'a ulaşmaktır ve sen kendisinden gayrıyı kendisinden gayrıya bildirmeyensin.

Sen bildirdiğinin ispatı olup, bildirdiğini gören, işiten, sevensin. Söylediğin Hakk'ın sırrıdır ve sen sırrı alıp, sırla mayalanacak olanı mayalayansın. Kendinle mayaladığın için mayaladığını kendine benzetensin. Hakk'ın sırlarını muhabbet ederek gönlünde olanı aşikâr edensin göreceğ gözümüzü oluşturmak için. Sen bizim bizliğimizi alıp kendi kendiliğini verensin. Muhabbet edeni Hak bilip, muhabbeti Hak'tan dinlediğimiz sevgili! Batıdan doğup benliğimizi helak ederek, içimizi dışa çeviren yar! Gönlünden doğmaktır Allah'ın kulu dediği olmak.

***Sen Habibullah olupsun sevmeyen kimdir seni!
Can feda etmiş yolunda yürür nice bin sevgili***

Sen, Allah'ın sevdiğim dediği sevicecek olansın. Seni sevmek kendi gerçekliğimizi severek sevilmesi gerekeni sevmektir. Yolunda can feda etmek, ben dediğimizden geçmek olup açtığın tevhit yolunda yürümek sana varılan yolda ilerlemektir. Tevhit, irfaniyettir ve irfaniyet görüşün, bilişin, işitişin, sevişindir. Seni sevmeyen kendi nefisini sevmeye devam ettiğinden her anı şirk bataklığına biraz daha saplanmaktadır. Seni sevmek, bildirdiğin gibi yaşayarak uzattığın eli tutup o bataklıktan çıkmak, soyunup, arınıp, Senliği giymektir. Her seveninden kendini sevensin gönüllerde.

***Ruhu pakine varır, günde nice yüz bin sala
Sensin ol mürşidi âlem, sendedir derde deva***

Sana sala okumak, doğan tevhit gerçekliği olan Mürşid-i Kamil'e yüzümüzü dönmektir. Tevhidine yüz çevirirken adına sala okumak dilde kalan sala olup aslında sana ulaşmadığı için seni yüceltmek değildir. Seni yüceltmeyenler nefislerini yüceltirken, nefislerine ismini perde yapmış olurlar. Oysa seni, Mürşid-i Kamil tecelligahından sevenler, sana sala okurken yolunda ölmezden evvel ölenlerdir. Onlar ölüp, seninle dirilerek tevhidini kendilerinde ispat edenlerdir. Sensin cümle Mürşid-i Kamil tecelligahıyla kendisine davet eden, sensin tevhit derdine kapılan âşıklarına maşuk olan. Sen ki batıdan doğan güneş, kalpleri aydınlatıp ısıtan ve paklayıp mekân tutansın. Derdin devası olup devayı dertle birlikte kalbe koyansın.

***Baş açık yalın ayak, kapında suçlu bir kulum
Kıl şefaaf Fehmi'ye, kıyamet gününde***

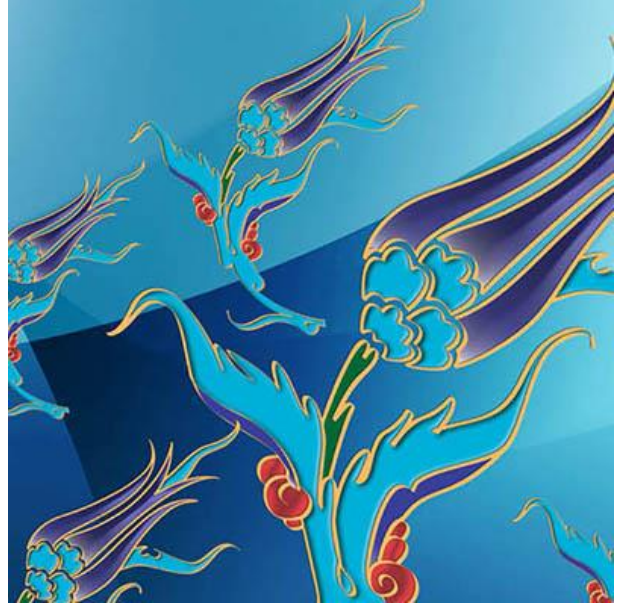
Başım açık sana tüm samimiyetimle sonuna kadar açık. Kendime sakladığım bir yanım yok ve geçtim tüm bilişlerimden. Ayağım çıplak çünkü çıkarttım benliğimi kapında emin beldede olduğumun bilinciyle. Aklım nefse değil sana tabi sevdiceğim. Seninle kendime varlık verişimmiş senden ayrı tutan. Seninleyken, seninle olmayışımın suçunu kendinle kılarak affet. Neyim varsa serdim yoluna sana varmak ve yanacaklarımı bıraktım dünyada sidreden geçip huzurunda olmak için. İmanımı, hizmetimi kabul et batmayan güneşim. Razi olduğun kullarından eyle senden râzılığımı kabul ederek. Fena yolunda fena buluşumda sana kendi zahirliğimde şahit olanlardan, şahadet âleminde yeniden doğanlardan eyle ki bir daha asla karanlığa düşmeyeyim. Beni bana bırakma gönlümün nuru! Hu...

Dembir: İblis kıyamete kadar mühlet istemiştir Allah'tan. O halde kıyametin kopması aynı zamanda iblisten kurtuluştur. İblisin kıyamete kadar müsaadeli olmasından ne anlayabiliriz efendim?

Özkan Günal:

İblis, bir zihniyet ve anlayışın ismidir. Bu anlayış Hakk'ın karşısındaki batıl anlayış olup içinde zulmaniyet barındıran anlayıştır. Bu sebeple iblis derken aslında gurur sahibi, kibirli, öfkeli, inatçı, haset, kıskanç, kendisinden başkasını düşünmeyen, kendi şahsî çıkarları için her türlü kötülüğü yapabilen demektir ki arka planda benlik ispatı olup tevhide küfretmek vardır. Bu vasıfları kendisinde barındırıp bu vasıflar üzerine yaşayanın ismi ne olursa olsun o iblistir. İblis bir şahsın ismi değil, bir özelliğin ismidir. Cenabı Allah'ın Hz Âdem'e secde emri vermesiyle emre itaat etmeyen anlayıştır iblis çünkü emre itaat ettirmeyen vasıflar üzerine yaşıyordu. Kendisini büyük görmesi, kendisine yaratandan ayrı müstakil varlık vermesindendi. İblis, Hakk'ın karşısında Hak ile birlikte olduğu halde kendisini ikincil varlık olarak gördüğünden görüşü ikiliğe açtı ve bu yüzden her gördüğünü Hak'tan ayrı varlık olarak gördüğünden Hak ayrı, Âdem ayrı, kendisi ayrı anlayışını taşıdığı için "Ben Âdem'e secde etmem, çünkü ondan daha üstünüm" dedi. Bu söylemi analiz ettiğimizde arkasında başta söylediğimiz, kişiyi iblis yapan vasıflar görmekteyiz.

Bizlerdeki iblisliğe nefis-i emmare demektir ki nefis iblis değil, emmarede olması iblisliktir. Neler var emmarede olan yani emreden nefsin içinde? Kendisini yüceltmek, kendisini var kılmak, kendisini ilahlaştırmak, kendisinde üstünlük görmek, kendisini sevmek, zikretmek, görmek, işitmek var ki tam da Âdem'e secde etmeyen ve tevhide inkâr edip yol kesen, fesat çıkartıp fitne aşıl原因an anlayıştır. Bizler emmareye göre yaşayarak nefsimizi emmare boyutunda tutarken Allah'ın ziyneti olan ruhumuzu nefsimizden daha aşağıda tutarak nefsimizi ruha secde ettirmediklerimiz sürece yaratılış gayemiz olan tevhide yaşayanalardan olamayız ki iblis olarak bulunmaya devam ederiz.

İşte, kıyametimizin kopması yani kıyametin enfüsî manasını yaşamak nefsi emmare boyutundan kurtarmak olup nefsi aslına uruç ettirmektir. Nefis, Allah'ın varlık âleminde zuhur edişiyile vardır ve görünürlük, bilinirlik olmasının yanında aslı cihetiyle Hakk'ı gören ve bilen haline gelmesi kendi ilahlık iddiasından geçmesiyle mümkündür. Ölmezden evvel ölen talip, kendi kıyametini koparmış olarak nefsinin, aslına yani Âdem'e secde ettirendir. Kıyameti kopanın nefsi, iblisi hükmünü yitirmiştir ama bu dünyada yaşadığımız sürece nefsi ruha secde etmiş vaziyette tutma mesuliyetini beraberinde getirir.

Dembir: Efendim verdiğiniz değerli bilgiler için teşekkür ederiz.

**Bahr içinde katreyim Bahr oldu hayran bana
Ferş içinde zerreyim arş oldu seyran bana**

**Dost göründü çün ayan kalmadı bir şey nihan
Tufan olursa cihan bir katre tufan bana**

**Surette nem var benim sirettedir madenim
Kopsa kıyamet bugün gelmez perişan bana**

**Kaf-ı dil Anka'sıyım sırrın aşinasıyım
Endişeler hasıyım ad oldu insan bana**

**Niyazi'nin dilinden Yunus durur söyleyen
Herkes çün can gerek Yunus durur can bana**

Sizden Gelenler

Kıyamet; bir son değil, yeni bir başlangıçtır!

Yusuf gözlerini kapayıp, efendisinin “*Bütün nefisler ölümü tadacaktır*” ayetini muhabbet edişini düşünüyordu. Tatmak, tadına bakmak deyimiydi çarpıcı olan. Ölüm sanki çok tatlı bir şeydi de önüne sunulmuştu tatması için. Efendisi o kadar güzel muhabbet etmişti ki tadına bakmamak tabiri caizse hiç damak zevkinin olmaması ya da gelişmemesi demektir Yusuf için. Neydi ölüm?

Gözlerini, kulaklarını, dilini dünyaya kapayıp cümle azaları Rabbine açmaktı. Bir devrim diyordu cananı olan efendisi. “Peki, ölüm neden bu kadar tatlı gelebilir ki” diye düşündü. Bu durumu ustasının marifetine bağlamıştı. Maksudullah demişti, bir maksat ki ölümün neticesinde sahneye insan çıkacaktı.

İşte ölümü tadılması yapan, tatlı kılan maksudullahın aşikâr edilmesi ve Hakk’ın istediği insan olabilmektir. “*Nasıl yani insan değil miyiz ki insan olmamız isteniyor?*” diye sorduğunda, “*Evet*” dedi güneşim dediği, insanlık hazır bulunan bir şey değildir, ulaşılması hak edilmesi gereken bir değerdir ve bunu apaçık göstermişti kendisinde. O ulaşılması gereken öyle yüce bir değer ki ona bakarken gözleri kamaşan Yusuf’un ise hayranlığı artıkça artıyordu. Yusuf sonra döndü kendine baktı. Sonradan bulaşanlarla doluydu. Gösterildiği için görmüştü kendinde olmaması gerekenleri. İnsan için yaratılan kalp hanesinin içi, ondan gayri ne varsa mekânı olmuştu. Bir yuvaydı adeta tüm hayvanatın barındığı. Asıl değeri unutup değersiz şeylerin peşinde koşarak geçiriyordu ömrünü ve şimdi tatlı olanı, güzel olanı istemekte ele geçen fırsat. Marifet hem yuvalanan hayvanattan hem de değersiz şeyleri değerli gösteren düşüncelerden kurtulmaktı. Kurtar bizi güzeller güzeli, kurtar bizi yağdığı yerleri temizleyen yeşerten rahmet pınarı, kurtar bizi dokunduğu haneleri meyhaneye çeviren saki, kurtar bizi karanlık gecelerin dolunayı, kurtar bizi güneşimiz olan Rabbil âlemin!

Güneş ve etrafında dönen gezegenler geldi gözünün önüne birden. Güneşin cezbesinde güneşi tavaf etmekteydi gezegenler. Adeta güneş Beytullah ve gezegenler ise ümmeti olmuştu. Cezbesinde olanlar güneşle hayat buluyor, güneşle besleniyor ve güneşi ispat ediyordu. Kendini o gezegenlerden biri olarak hayal etti ve o da başladı tavaf etmeye. Güneşin patlayarak içinden çıkan alev topları heyecanlandırmaya başlamış, gözünü kırpmadan, yönünü çevirmeden akıvermişti yangınlığa. Her şeyi bir kenarda bırakarak güneşe kilitlenmişti. Güneş çok güzeldi, can yakıcılığı bile çok güzeldi. Kavuruculuğu, üzerindeki sahip olduklarını bile helak ediciliği umurunda değildi. Güneş sanki her patlamasında daha davetkâr, daha serinletici, yok ettikçe de daha esrarlı geliyordu. Komşuları telaş içinde panikleyerek,

- *Yapma, kendini helak etme, yaklaştıkça kendini eritiyorsun, bu senin sonun oluyor. Bak buradan da onu görüyor, onunla neşelenebiliyoruz, bizi bırakmıyor, cezbesinde tutuyor, bak hepimize! Üzerimizde yeşerenler, hayat bulanlar var. Onlar bize güneşin sunduğu nimetlerdir. Bunun şükriü yeter bize. Etme ne olur! Belki bize de zararın olacak, dengemizi bozacak, neşemizi kaçıracaksın, yerini terk etme!*

diyorlardı. Yusuf hiç birisini iştmiyor, güneşin “*Gel!*” deyişinin cezbesinde daha da yakın olmak istiyor, içi kavruluyor, içi yanıyor, yine de serinliği, huzuru, ferahlığı güneşte bulacağına inanıyor ve adımsız, elsiz ayaksız güneşe gidişinin coşkunluğunu yaşıyordu. Güneş “*Gel!*” dedi mi bir kere ona muhalefet edebilecek bir kudret mi var ki gitmesin, yerinde kalabilsin ve hayır diyebilsin?

Cezbesinde olanlardan seçtiğini kendine âşık, hayran kılmasın. Yusuf bunu anlamıştı ve seçilmişliğin hakkını verebilmek için yine güneşe sığınıyor ve güneşin yakıcılığından, kor ediciliğinden şikâyet etmiyor, “*Sen bana kâfisin ey güzel kiblegâh! Ne olur bizi mahcup ve mahzun bırakma!*” diyerek niyaz halinde sayıklıyordu. Onun bir an vazgeçışı demek daha beter yok oluşu ve yaşamın son buluşu demektir. Bunu bilerek, yakınlaştıkça yanıyor, yandıkça coşkusu artıyordu. Alev topuna döndüğünün farkında mı değil mi bilmeden menziline sürükleniyor ve kendi gezegenliğinin hükümsüz oluşunu izliyordu adeta. Tam bir vecd halinde iken güneş öyle bir patladı ki şiddetiyle ne olduğunu anlamadan, o alev dağının ortasında kalıverdi.

Hiçbir şey görünmüyordu, her şey o yangınlıkta yok oluvermişti. Nereye baksa güneş oldu görülen kendine ve dahi âleme. Güneşte yok olmuş, güneşle var olmuştu. Güneş de desen Yusuf da desen birdi. Yusuf gözlerini açtığında güneşiyle uyanışının erincinde gülümsüyordu şimdi. Ve şu dizeler döküldü dudaklarından.

Güneşin gülümseyişi göründü gözüme
Alevleri tatlı tatlı indirdi özüme
Açıverdi kucağımı aldı içine
Güneş gibi bir yar bulunmaz imiş

Ey güzeller güzeli aşığın oldum
Yardım da kalbimi içine kondun
Aldın beni benden kendinle doldun
Senin gibi bir yar bulunmaz imiş

Gel! Deyip de aldın mahremine
Güzelliğin cümle âlem dilinde
Neşelenir canlar muhabbetinle
Senin gibi bir yar bulunmaz imiş

Kıyamet; dört bacaklı hayvanlar gibi hatta daha da aşağı boyutta olan yaşantıdan insan gibi iki ayak üzerine dikilerek yaşamının adıdır. Çünkü Allah hayyül kayyumdur. Rabbim cümlemizi sevdiklerimizle hemdem eylesin. Hu

Ali-Nisa Yalvaç

MEYDANIN ÇOCUKLARI

Yusuf: 3,5 yaşında

Dembir: Yusuf, kıyamet nedir?

Yusuf: Kıyameti olmuştur Lailaheillallah

Dembir: Sence kıyamet ne zaman kopacak?

Yusuf: Bilmiyorum ama belki babam belki Efendi Baba belki Ali amcam biliyordur.

Dembir: Peki, kıyamet kopunca sence ne olacak?

Yusuf: Duman çıkacak roket gibi. Bir, iki, üç... Kalkışa geçiyoruuuz.

Dembir: Sen kıyametin kopmasını istiyor musun?

Yusuf: Evet, hava almış oluruz.

Dembir: Asya, kaç yaşındasın?

Asya: Yediye gireceğim için yaşımlı altı. Yediye gireceğim ben. Taytım bana küçük gelmeye başladı büyüyorum ya.

Dembir: Kıyamet nedir sence?

Asya: Hemen bir çığlık atınca kıyamet kopuyor. Özlem akşam bağırdı mesela, o kıyamet işte. Biz bağırınca kıyamet kopuyor.

Dembir: Peki, kıyamet bir başlangıç mıdır yoksa bir son mu?

Asya: Başlangıç. Yani birisi birisinin ayağına basıyor öbürü de onun ayağına basıyor ikisi de bağırınca çok kıyamet kopuyor.

Dembir: Sen kıyamet kopsun istiyor musun?

Asya: Hayır çünkü kıyamet kopunca çok başım ağrıyor.

Asya: 6 yaşında

Özlem: 7 yaşında

Dembir: Özlem, kıyamet nedir?

Özlem: Bir yerde kıyamet kopar. Bebek ağlayınca kıyamet kopar.

Dembir: Peki, sen hiç büyük bir kıyamet duydun mu?

Özlem: Evet, mesela bir yerde bomba patlayabilir ve insanlar da ölebilirler.

Dembir: Kıyamet kopsun ister misin?

Özlem: Hayır, çünkü kıyamet kopunca kötü bir şeyler olabilir.

Dembir: Sence Allah kıyamet koparır mı?

Özlem: Koparmaz çünkü insanlara bir şey olmasını istemez.

Dembir: Kıyamet bir son mudur başlangıç mı?

Özlem: Son da olabilir başlangıç da. Mesela bir bebeğin ağlamasının bir başı olur bir de sonu.

Dembir: Senin hiç kıyametin koptu mu?

Özlem: Bir gün beni bir arı soktu ve kıyametim koptu.

Dembir: Melisa, kıyamet nedir?

Melisa: Mesela birisinin eli yandığında kıyamet kopabilir.

Dembir: Peki, kıyameti insanlar mı koparır?

Melisa: Herkes koparabilir.

Dembir: Kıyamet bir son mudur yoksa başlangıç mıdır?

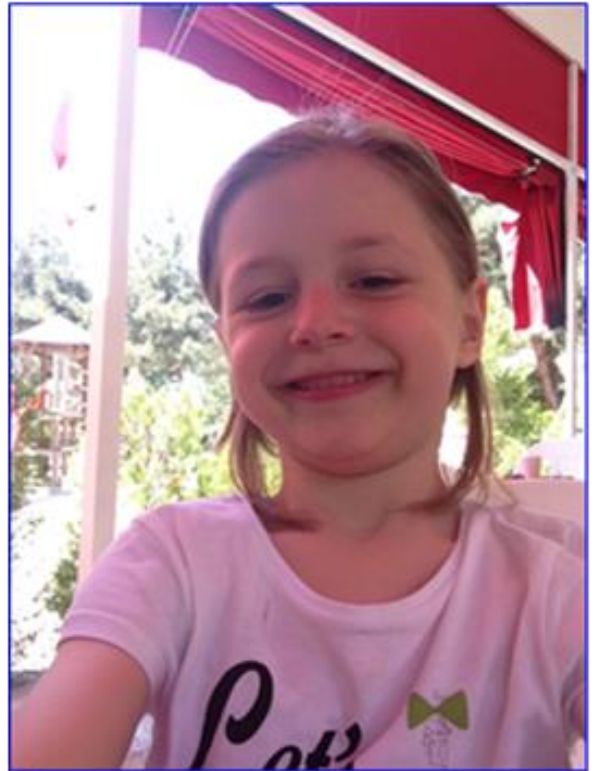
Melisa: İlk yaptığında başlangıç gibi gelebilir çok yaptığında son gibi gelebilir.

Dembir: Sence bu âlemin sonu gelecek mi?

Melisa: Evet, her canlı doğar büyür ve ölür.

Dembir: Peki bu neden böyle hiç düşündün mü?

Melisa: Evet, kimse ölmezse dünya çok kalabalık olur, herkes birbirine sıkışır.

Melisa: 8,5 yaşında

Ercan: 9 yaşında

Dembir: Ercan, kıyamet nedir?

Ercan: Bir gün Allah bir tane meleğine insanlara kıyamet kopacak diye fısılda der o da fısıldar ve kıyamet kopar. Kıyamet, Müslümanlar ve çok iyi insanlar uyurken kopacak dedi babam, onlar hissetmeyecek.

Dembir: Peki, sence kıyamet koparken ne olacak?

Ercan: Cebrail gelir ve insanların canlarını ve kanlarını alır. Cebrail kanları Allah'a verir ve nereye layık olduklarına karar verilir. Cehennem de olabilir cennet de olabilir.

Dembir: Kıyamet sence ne zaman kopacak?

Ercan: Benim bir tahminim yok Allah bilir.

Dembir: Allah kıyameti neden var etti dersin?

Ercan: İnsanlar hep yaşayacaklar diye bir şey olmaz, işin cıvığı çıkar. Mesela kıyamet kopmasaydı dinazorlar gitmezdi ve insanlar var olamazdı. Kıyamet kopacak ve yok olunacak tekrar yeni insanlar var olacak.

Dembir: Kıyamete hazırlanılır mı?

Ercan: Hazırlanılır ama Kur'an'ı kerim okunması lazım.

Dembir: Kıyamet son mudur başlangıç mı?

Ercan: Kıyamet sondur. Biz gideceğiz ve başka çocuklar çıkacak. Mesela su buharlaşır ve göğe çıkar onun gibi, insanlar gidecek yeni insanlar gelecek.

**Ko ölmek endîşesin âşık ölmez bâkîdür
Ölmek senün nen ola çün cânun İlâhîdür**

**Ölümden ne korkarsın korkma ebedî varsın
Çün kim işe yararsın bu söz fâsid da'vîdür**

**Nazar kıl bu gevhere ya bu bir gizlü nûra
Nûr kaçan yavı vara çün Hak nazar-gâhıdur**

**Kâlû belâ dinmedin kadîmden bileydük
Key anlagıl neydügin bilişün kandagıdur**

**Şükr eylegil Hâlik'a ol durur Hayyü'l-Bekâ
Ana varursın mutlaka bâri şükrle varı dur**

**Ezelî bilişidük birliğe yitmiş idük
Sen bu sûrete bakma vücûd cân vi'âsıdur**

**Bu ezelî birliği yâ bu cihân dirliği
Yâ bu gönül birliği bil kudret budagıdur**

**Yadlık yokdur bilene dirlik tuta gelene
Bilelik söyleyene vuslat yolu kavîdür**

**Hükm-i revân mülkine ol işi kendü bile
Çün iş geldi hâsıla bu mülk varlık evidür**

**Yunus beşâret sana gel dirler dostdan yana
Küllî şey'in yerci 'ilâ aslih söz aslıdur**

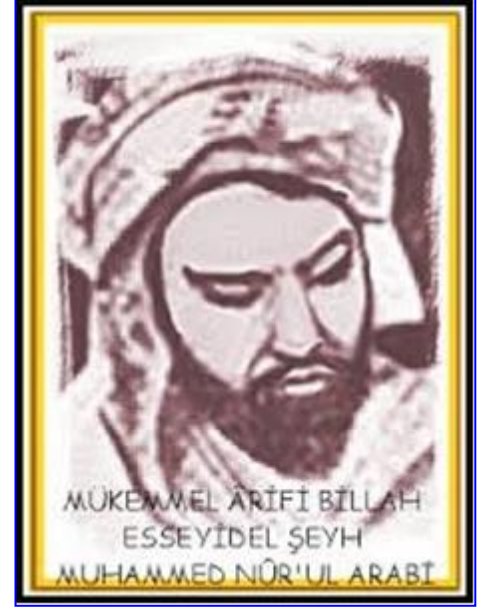
MAKALE

Seyyid Pir Muhammed Nurûl Arabî Hazretleri RİSALEYİ NOKTA-TÛL-BEYAN

Bismillahirrahmanirrahim

“Onlara mutlaka Hakk aşikâr oluncaya kadar âlemde ve kendi nefislerinde ayetlerimizi göstereceğiz.”

Fussilet Suresi 53. Ayeti. Ey Talip! Anla ki, her ne ki afakta nişanlar vardır, senin nefsinde dahi vardır. Şimdi, her kim âlemin nişanlarını kendi nefsinde buldu, Allah’ı bildi. Nitekim Resul-ü Ekrem (S.A.S.) Hazretleri Hadis-i Şerifinde buyurur, ***“Nefsine arif olan Rabbini bilir”***

Ey Talip! İnsanın cehaleti, kendisine gafletidir ve sıkıntıdır. Hakk’a gayet yakın olduğunu görmez. Onun için uzak zanneder. Nitekim Hak Teâlâ Kur’an-ı Kerim’de buyurur, ***“Biz ona şah damarından daha yakınız”***

Şimdi ey Talip, İnsanın şunun gibi yakınlık mertebesi vardır. Melekler, insanlar cemal tecellisi ve Allah’ın sırrıdır. Adını andığım bu Âdem’in yüceliğini kıyamete dek yapsam bitiremem... Yazıklar olsun ol insana ki; kendisini gaflet perdesinden çıkarmaya ve helâktan kurtarmaya! Ey Talip! Mümkün değildir, mürşitsiz kemale erişesin. Nitekim İmam-ı Ali As buyurur, ***“Eğer sen, hakikati öğretici öğretmeni elde edemediyse, Rabbini bilemezsin.”*** Önünde mürşit matkabı olmadıkça mana incilerini ne kadar çalışsan delemesin. Mürşitten tevhid ilmi elde etmek gerektir. Eğer sual edersen ki; nice âlimler gördüm hiçbirisi nefsin ilmini okumazlar. Belki okuyanları men edip, kâfir olursun diye kıvırırlar. Cevabını bil ki; ilmullah birdir. Amma bu ilmullahın hem zahir ve hem de batını vardır. Batın içinde batını vardır. Birden yediye, yediden yetmişe dek... Her ne kadar zahir ulema varsa, zahir ilim olan şeriati her mahalde zikretmişlerdir. Özenle ve ibretle anlatmışlar, güzel adlar vermişlerdir. Şeriat ne kadar övülse azdır. Çünkü âlemin düzeni onunla kurulur. Eğer âlemde düzen olmayaydı, Hakk’ın zuhuru bilinmezdi. Her şahıstan ve her eşyadan, her ne zahir olduysa, onun payına düşen ezeliyesidir yani yaratılış gayesi odur. Nitekim Hak Teâlâ Kur’an-ı Kerim’inde buyurur;

“Her topluluk kendi aralarında mutludur.”

Her şey yerli yerindedir. Kaf ve Nun üstüne en güzel şekilde herşey kendi âleminde, kendinden memnundur. Yani “Kün” “Ol” hitabıyla yaratılan şeyler, kendi çevrelerinden ve kendi fiillerinden ferah içindedirler. Ama insanlık bunun ötesindedir ki, kemal kazanmaktır. İnsan kendini olgunlaştırmakla mükelleftir. İnsan kemali, zahir ve batın ilimleri bilmekle olur. Zahirde kalıp batını bilmemek nakıslıktır, kemale erişmemektir.

Ey birader! Âlimler insanın hakikatinden, bazen açıkça ve bazen de rumuzla bilgi verirler. Ama şart olur ki:

Ehli olmayana söylemeyesin. Hakikatin ehli olmayanlara bu gibi gizleri söylemeyesin. Şimdi, huzurda olmaz ol kişi ki, sırrı ehli olmayana söyler. Ve huzurda ol kişi kim sırrı ehline söyler. Nitekim İmam-ı Ali Aleyhisselam'ın buruğudur, ***Kişi bilmediği şeye düşman kesilir ve her kişiye aklı yettiği kadar söylemek gerekir*** Nitekim Hadis-i Şerifte buyurur, ***“İnsanlarla konuşurken onların akıllarının ölçülerine göre konuşunuz.”***

Birinci Bölüm.

Ey Talip âşık! Bil ve anla, aklını topla. Bir acayip hikâye anlatayım. Bunu belle ve unutma. Hazret-i İmam-ı Ali Aleyhisselam'dan soruldu ki, ***“Ya imam! Hz. Muhammed Mustafa Aleyhisselam sizin hakkınızda buyurdu ki, “Ben ilim şehriyim, Ali onun kapısıdır.” Şimdi senin ilmine bu hadis-i şerif şahittir. Sana ilmin sırrından soruluyor ki ilim nedir? Bize cevap ver.”*** İmam-ı Ali Aleyhisselam buyurdular ki, ***“İlim bir noktadır, cahiller onu çoğaltmıştır.”*** Bunu işittiklerinde, merakları ve talepleri arttı. ***“O nokta nedir? O noktanın aslı nedir? Başı sonu nasıldır bize açıklayın!”*** dediler. Emir-ül Müminin Ali efendimiz buyurdu, ***“Bu sır Allah'ın sırlarındandır. Bunun sırrını açık etmeye izin yoktur. Bu sır kıyamet yaklaştığı zaman açığa çıkar.”*** Onlar bu cevaptan korktular, şaşırıldılar. Ama istekleri fazlaştı. Ve yine niyaz ettiler ki ,

“Ya İmam-ül Enam, Allahü Teâlâ aşkına ve Resul-ü Muhammed Mustafa aşkına olsun, aklımızın yettiği kadar bu ilimden bize haber ver” Emir-ül Müminin cevap verdi. ***“Onun nerede olduğunu söyleyeyim ama bir şartla ki, daha fazla açıklama istemeyeceksiniz!”*** Kabul ettiler. Cenab-ı İmam-ı Ali buyurdu.

“Ey talipler! Bu esrar-ı ilahidir. Ve bunun sırrı, semavi kitaplar olan; Suhurlarla, Tevrat'ta, Zebur'da, İncil'de her ne sır varsa Kur'an-ı Kerim'de vardır. Ve her ne sır ki Kur'an-ı Kerim'de vardır, Fatihayı Şerife'de vardır. Ve Fatihayı Şerife ki her ne sır vardır, Besmele-i Şerif'te vardır. Ve her ne ki Besmele-i Şerif'te vardır, onun “Ba” harfinde dahi vardır. “Ba” harfinde olan sırlar da onun noktasında vardır. O nokta ki “Ba”nın altındadır. Ben o noktayım”

buyurdu. Çünkü Emir El Müminin'den bu sözü işittiler, bunların cevaba kudretleri kalmadı. Şartı yerine getirip dönüp gittiler. Sonra o kadar çalıştılar, öyle hizmetler ettiler ki; Âl-i aba oldular. Âl-i aba; Ashab-ı Suffa kavmidir ki, bu ilimde derinlik ve eminlik bulmuşlardır. Başlarına aba çekip, noktanın sırrından söyleşip kelimeler ederler idi. Bu nokta, Muhammedî nurdur, yani hakiki güneşin vahdetidir, gerçek vahdet güneşidir. Bütün mevcudat, zahir ve batın bu nurdan zuhur bulmuşlardır.

Ey Talip! Bu ilmin sırrı yakıcı ve aydınlatıcıdır. Zannını yak ki, dostun sırrı anlaşılın. Çalış, çabala, vehimlerini yok et! Ta ki sana sır yar olup anlayasın. Derine dalma isteğin ve gayretin varsa, uyanık âşık ol. Bu önsözünü öz olarak söyledik, daima hatırında bulunsun, teferruatını inşallah anlamak nasibine erişirsin.

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Ellinci Sofra Büyük kıyametlerin alametleri hakkındadır.

Bismillahirrahmanirrahim.

Bil ki, büyük âlemde bulunan her şey, küçük âlem olan insanda da vardır. Zira âlem, büyük olmakla beraber insani hakikat üzerine yaratılmıştır. Bunların manevi büyüklük ve küçüklüklerindeki farkları, suretteki farklarının tersinedir. Allah'ın Resulü Efendimiz, büyük âlemin (dünyanın) kıyamet alametlerini söylediğine göre elbette insan fertlerinde de melekût, ceberut ve lahut âlemine sülûk edenler için kıyamet alametleri olacaktır. İnsanın ilmen ve zevken bilmesi lazım gelen alametler vardır ki salık bunların hepsinden geçmedikçe büyük kıyamete eremez, cennete giremez, Hakk'ı da göremez. Böyle olursa ne yazıkır.

Bunu bildinse bil ki, Asfar Oğullarının hurucu, hayvani sıfatların çıkmasından ibarettir. Çünkü insan âleminde salikin ilk defa yolunu kesen eşkıyalar bunlardır. Ye'cuc-Me'cuc'un hurucu, eziyet veren yedili (kötü) sıfatların belirmesinden ibarettir. Deccal'ın hurucu (çıkması), dev ve şeytan sıfatlarının çıkmasından ibarettir ki bunlar riyaset, rübubiyet (sahiplik, büyüklenmek), hile hud'adır. Bunlar, dünya sevgisinden ileri gelir. Bundan dolayı insanın, sağ gözü şaşır olur, ahireti hiç görmez. Dabbetu'l-Arz (Yer Hayvanı) nın çıkması, kalbde Nefs-i Levvame'nin zuhurundan ibarettir. Yani kalbin kabrinde cennetlere bir pencere açılır ve kendisinde Allah Teâlâ'ya bir meyil belirir.

İsa As'm inmesi, Akl-i Maad'ın (ahiret aklının), yakın nuruyla meydana çıkması, insanın dünyaya meyletmekten vazgeçerek ahirete yönelmesinden ibarettir. O çıkınca Deccal öldürülür. Çünkü yakın nurunun zuhuriyle cehalet karanlığı gider. Mehdi'nin çıkması, tam fena ile Akl-i Kül'lün ve Büyük Ruh'un çıkmasından ibarettir. Onun hükümlerlik çağında mezhepler birleşir ve onun zamanında yeryüzünde asla kâfir kalmaz. Güneşin batıdan doğması, hakikat güneşinin, arifin hafı sırrının matla'ından (tan yerinden) doğmasıdır. Bundan dolayı ariflerin hayvanlarının nalları ters çakılmıştır denilir. Rivayet edilmiştir ki, Allah'ın Resulü (S.A.V.) Efendimiz ahirette Rahman Suresini tefsir ettiği zaman âlimler tefsirlerinden utanacaklardır. Bir görüşe göre de güneşin, battığı yerden doğması, ruhun bedenden ayrılması demektir. Çünkü insandaki hayvani ruh, dünyadaki güneş durumundadır. Bedene girince orada batmıştır. Bedenden ayrılınca battığı yerden doğmuş olur. Tevbe kapısının kapanması, insanın ömrünün sonu geldiğine işaretler. Bu kapının genişliğinin yetmiş senelik mesafe olmasına gelince, bu kapı, güneş battığı yerden doğuncaya kadar kapanmaz. Yani bu kapı, insan ömrü kadar geniştir. Ömür bitip, güneş (ruh) battığı yerden doğunca (bedenden ayrılınca) bu kapı kapanmış olur. Bu hususa Hz. Peygamber Efendimizin şu Hadisinde de işaret vardır, "Ümmetimin ömürlerinin çoğu, altmış ile yetmiş arasındadır." ve "Allah Teâlâ, kulunun tövbesini, can boğaza gelmemiş oldukça kabul eder." Tevbe kapısının genişliğinin zikredilip, uzunluğunun söylenmemesi de şu sebepten dolayıdır, genişlik, daima uzunluktan azdır. Allah

Teâlâ'nın haber verdiği üzere insanın iki eceli vardır. Biri sonlu eceldir ki dünyadaki ömür süresidir. Diğeri de sonsuz eceldir ki bu da uhrevi ömürdür. Bil ki, sen bu alametleri geçip büyük kıyamette durmadıkça cennete girip açıkça Hakk'ı görmedikçe önce dediğimiz gibi bin kere de dünyaya gelsen ve her gelişinde bin sene yaşasan, yine Cennete girip Hakk'ı şifahen göremezsin.

Allah-ü Teâlâ bizi ve sizi Kıyamet-i Kübra'ya (Büyük Kıyamete) ve Büyük Müşahedeye ve yakınlığa erişenlerden eylesin.

**Aşkın şavkı vurur gelir bir bahar
Yağmurla kalbime girer yar benim
Ilık ılık eser yumuşak rüzgâr
Taşı toprak eder güzel yar benim**

**Alır beni benden verir kendini
Gönül eyler nefsi keser nispeti
Sevdamin merkezi hem de kıblesi
Cana canan olur güzel yar benim**

**Benliğimi pazar ettim yolunda
İrfan kılıcını vursun boyuma
Yücelmek gerekir Hak'la miraca
Talibe refreftir güzel yar benim**

**Gül yüzünü görmek bir tek muradım
Cemal cezbesine tutuldum kaldım
Gayrı ilah yoktur sana bağladım
Kendini anlatır güzel yar benim**

**Halil aşla hizmet eder âlemde
Selim ikrarına sarıl gayretle
Maksuda varılır bir gün elbette
Aşığa maşuktur güzel yar benim**

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

Kıyamet

Ve: "Eğer gerçekçiyse bu vaat ne zaman olacak?" diyorlar. De ki: "Size vaat edilen öyle bir gündür ki, ondan ne bir an geri kalabilirsiniz, ne de ileri geçebilirsiniz."

(SEBE/29-30) (Onlar): "Doğru iseniz bu tehdit ne zaman olacak?" diyorlar De ki: "(O'na ait) bilgi, Allah'ın yanındadır. Ben ancak apaçık bir uyarıcıyım."

(MÜLK/25-26) Sana o kıyameti soruyorlar, ne zaman kopacak diye. Sen nerde, onu anlatmak nerde? Onun son ilmi Rabbine aittir. (NAZİ'AT/42-44) İnsanlar sana kıyamet saatini soruyorlar. De ki: "Onun ilmi ancak Allah'ın nezdindedir. Ne bilirsin belki kıyamet yakında olur."

(AHZAB/63) Sana, ne zaman kopacak diye kıyamet vaktini soruyorlar. De ki; onun bilgisi yalnızca Rabbimin katındadır. Onu tam vaktinde koparacak olan O'ndan başkası değildir. Onun ağırlığına göklerde ve yerde dayanacak bir kimse yoktur. O size ansızın gelecektir. Sanki sen onu çok iyi biliyormuşsun gibi sana soruyorlar. De ki, onun bilgisi Allah katındadır. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler. (A'RAF/187) Kuşkusuz o hüküm günü kararlaştırılmış bir vakit olmuştur. (NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

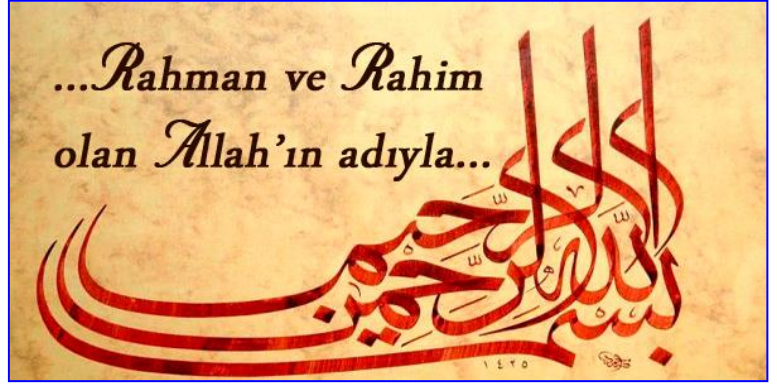
(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

(NEBE/17)

Göğü, kitab dürer gibi dürdüğümüz zaman, yaratmaya ilk başladığımız gibi, katımızdan verilmiş bir söz olarak onu tekrar var edeceğiz. Doğrusu biz bunları yaparız. (ENBİYA/104) De ki: "Allah sizi diriltir. Sonra sizi o öldürür, sonra da geleceğinde şüphe olmayan kıyamet gününde (diriltip) bir araya toplar. Fakat insanların çoğu bilmezler. (CASİYE/26) Olacak vak'a olduğu zaman Onun oluşunu yalanlayacak kimse yoktur. (VAKİ'A/1-2) Herhalde size vaat olunan kesinlikle olacaktır. (MÜRSELAT/7)

Bu kitabı ve ölçüyü hakla indiren Allah'tır. Ne bilirsin, belki de kıyamet saati yakındır! (ŞURA/17) İnsanların hesap zamanı yaklaştı. Onlar ise hâlâ gaflet içinde, yan çizip aldırıyorlar. (ENBİYA/1) Yaklaşan yaklaştı. (NECM/57) Onlar sadece bir tek çığlığa bakıyorlar, bir çığlık ki, onlar çekişip dururken kendilerini yakalayiverir. O zaman bir vasiyette bile bulunamazlar. Ailelerine de dönemezler. (YASİN/49-50) Doğrusu bu azap onlara ansızın gelecek de kendilerini şaşırtacaktır. Artık ne geri çevrilmesine güçleri yetecek, ne de kendilerine mühlet verilecektir. (ENBİYA/40) Artık onlar, kıyamet saatinin kendilerine ansızın gelivermesine mi bakıyorlar? Şüphesiz onun alametleri gelmiştir. Artık kıyamet kendilerine gelip çatınca anlamaları neye yarar? (MUHAMMED/18) Onlar kendileri farkına varmadan ansızın kıyâmetin başlarına gelmesini mi bekliyorlar? (ZUHRUF/66) Tek bir çığlıktan ibarettir Çünkü O (sura üfürmek) zorlu bir kumandanadan ibarettir ki, derhal onların gözleri açılıverir. (SAFFAT/19) Onlar sadece bir tek çığlığa bakıyorlar, bir çığlık ki, onlar çekişip dururken kendilerini yakalayiverir. (YASİN/49) Sen de onlardan yüz çevir ki, o gün çağırıcı, görülmedik müthiş bir şeye çağırır. (KAMER/6) Yer o yaman sarsıntı ile sarsıldığı, içindeki ağırlıkları çıkarıp dışarı attığı ve insan: "Ona ne oluyor?" dediği zaman. O gün yer, Rabbinin ona vahyetmesiyle haberlerini anlatacaktır. (ZİLZAL/1-5) Sûr'a bir tek üfleme üflendiği, arz ve dağlar yerlerinden kaldırılıp şiddetle birbirine çarpılarak darmadağın olduğu zaman, İşte o gün olacak olur. O gün gök yarılmış, sarkmıştır. (HAKKA/13-16)

O gün Sûr'a üflenir, bölük bölük gelirsiniz. Gök de açılmış, kapı kapı olmuştur. Dağlar yürütülmüş, serap olmuştur. (NEBE/18-20) Dağlar serpildikçe serpildiği Dağılıp toz duman haline geldiği (VAKİ'A/5-6) O gün gök erimiş bir maden gibi olur. Dağlar da atılmış renkli yün gibi olur. (MEARİC/8-9) Göğü, kitab dürer gibi dürdüğümüz zaman, yaratmaya ilk başladığımız gibi, katımızdan verilmiş bir söz olarak onu tekrar var edeceğiz. Doğrusu biz bunları yaparız. (ENBİYA/104) "Orada ne bir çukur, ne de bir tümsek göreceksin." (TAHA/105-107)

Biz o gün onları bırakıvermişizdir. Dalgalar halinde birbirlerine girerler, Sûr'a da üfürülmüştür. Böylece onların hepsini bir araya toplamışızdır. (KEHF/99) Sûr'a üfürülmüştür, bir de ne baksınlar kabirlerinden Rablerine doğru akın ediyorlar. (YASİN/51) Sûr'a üfürüldüğü gün Allah'ın diledikleri müstesna göklerde ve yerde bulunanlar hep dehşete kapılır. Hepsi boyunları bükük olarak O'na gelirler. (NEML/87)

Suçlular simalarından tanınır, alınlarından ve ayaklarından tutulur. (RAHMAN/41) Gözleri düşük bir halde kendilerini bir zillet kaplar. Oysa onlar sapasağlam iken de secdeye davet ediliyorlardı. (KALEM/43) Sûr'a üfürüleceği gün ki biz suçluları o gün, (gözleri korkudan) göğermiş olarak mahşerde toplayacağız. (TAHA/102) Hem o kıyamet günü görürsün ki, Allah'a karşı yalan söyleyenlerin yüzleri kararmıştır. Kibirlenenlerin yeri cehennem değil mi? (ZÜMER/60) Ey Peygamber! Sakın zalimlerin yaptıklarından Allah'ın gâfil olduğunu sanma! Ancak Allah, onların cezalarını, gözlerin dışı fırlayacağı güne erteler. O gün, başlarını dikerek koşacaklar, gözleri kendilerine bile dönmeyecek ve gönülleri bomboş kalacaktır. (İBRAHİM/42-43)

O gün inanan erkekleri ve inanan kadınları görürsün ki nurları, önlerinde ve sağlarında koşuyor. (Kendilerine): "Bugün müjdeniz altlarından ırmaklar akan, içlerinde ebedi kalacağınız cennetlerdir." (denilir) İşte büyük kurtuluş budur! O gün münafık erkekler ve münafık kadınlar o iman edenlere şöyle diyeceklerdir: "Bize bakın da sizin nurunuzdan alalım?" Onlara: "Arkanıza dönün de nur arayın!" denilir. Aralarına kapılı bir sur çekilir ki, onun içinde rahmet, dışında da azap vardır. (HADİD/12-13) Yüzler var ki, o gün parıl parıl, Güler, sevinir. (ABESE/38-39) O gün gelince Allah'ın izni olmadan hiç kimse konuşamaz. Onların kimi bedbaht, kimi de mutludur. (HUD/105) O gün, hiçbir tarafa sapmadan o davetçiye (Sûr'a üfleyen çağrısına) uyarlar. Öyleki, Rahmân'ın heybetinden sesler kısılmıştır. Artık bir fısıltıdan başka hiçbir şey işitemezsin. (TAHA/108) Göklerin, yerin ve her ikisi arasındakilerin hükümrânlığı kendisine ait olan Allah'ın şanı yücedir. Kıyâmet saatinin bilgisi de yalnız onun yanındadır. Siz sadece O'na döndürüleceksiniz. (ZUHRUF/85) Yaklaşan yaklaştı. Onu Allah'tan başka açığa çıkaracak yoktur. (NECM/57-58) Şüphesiz ki, kıyamet saatinin bilgisi Allah yanındadır. Yağmuru O yağdırır, rahimlerde ne varsa (erkek veya dişi oluşunu, renk ve özelliklerini) O bilir. Hiçbir kimse yarın ne kazanacağını bilmez. Hiçbir kimse hangi yerde öleceğini de bilemez. Şüphesiz ki Allah her şeyi hakkıyla bilir, her şeyden haberdardır. (LOKMAN/34) Göklerin ve yerin gaybını bilmek Allah'a aittir. Kıyametin kopuşu yalnız bir göz kırpması veya daha az bir zamandan başkası değildir. Şüphesiz Allah her şeye kadirdir. (NAHL/77)

ALINTI BÖLÜMÜ

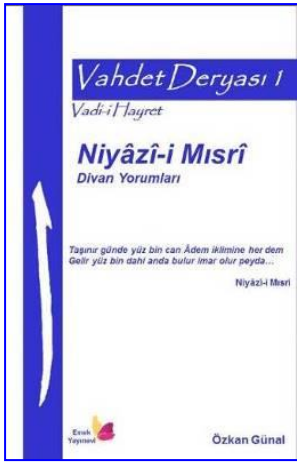

Seyrine doyamayan gözlerim, şimdi boşluğa bakıyor anlamsızca. Işığım kalmamış. Ardından, beraberinde götürdüklerinin yokluğunu yaşıyorum sonuna kadar. Sevgiden yoksun, sevinçlerden yoksun.

İrfaniyet penceresinden
Yapılan seyirle,
Cümle tecelliler de
Hak görülür,
Cihanı Hak kaplar.

Dışın içe hâyalâtı için dışa zuhurâtı Birinden ol birine tuhfeler her bâr olur peydâ

(Dışın içe yansıması, için dıştan görünmesi, birinden o birine daim armağandır oluşum.)

Âdem mazharı olan mürşid-i kâmilin görünen beşer yönü, zatının sıfat olarak zuhuru ile fiil olarak zâhir olması, halkiyete çıkmasıdır. Zatının bütün güzellikleri ve olgunluğu halkiyetinde, yaşantısında mevcuttur ve zâtı, halkiyetiyle, âdem haliyle bilinir, zevk edilir. Sâlik, mürşid-i kâmilin hâline bürünme yolculuğuna önce inandığı gibi yaşamaya başlamakla ve devamında en güzel numune-i misal olan Âdem de gördüklerini yaşantısında uygulamaya koymakla başlar.

İşte bu hâl, bizim aslımız olan, içimizdeki asıl olan, “ben” dediğimizdir. Bu asıl olan ben, nefsimiz tarafından, masivaya sevgi duyarak, masivayı talep ederek örtülmekte, hapsedilmekteydi. Bu asıl olan ben, ruhtur ve ruh özgürlüğüne kavuşmalıdır. Ruh, Allah'ı ister ve ilah olarak Allah'ı görür, ruhuyla olan Allah'a iman eder, Allah'ı zikreder. Nefs-i emmare ise ilah olarak kendisini görür, kendisini yüceltir, nefs-i emmaresinde olan nefs-i emmaresine ibadet eder, zikreder, hizmet eder. Bu hal üzere olan, henüz insanlığına ulaşmamış canlı mahlûklukta kalmış olan kişinin kendi kıyameti kopmalıdır.

Kendisine
Nispet ettiklerini
Mülkün gerçek
Sahibine
Teslim edenlerin,
Kaybetme endişesi
Ortadan kalkar.

Senin güzelliğin açan çiçekler
Girdiğim bahçede hayranlıktayım.
Kayıtları söküp attım kökünden
Cezbene dalmışım hayranlıktayım.

Gösterdin Cemal'i kendi yüzünde
Meftunu olmuşum hayranlıktayım.
Sarf ettiğin sözler kalbime iner
Meşkin neşesiyle hayranlıktayım.

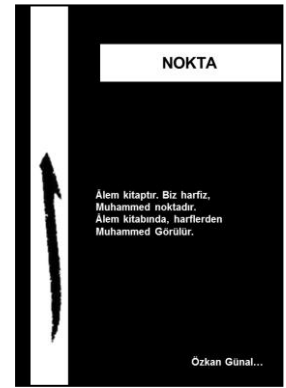
Tecelli Hak nuru ihata etti
Kalmadı hiç farkım hayranlıktayım.
Ali senin kulun geldik göz göze
Gördüğüm **Halil**'dir hayranlıktayım.

İnsan, zahiri yaşamdan yani madde boyutundan mana boyutuna geçmek suretiyle, varlık kesafetinden kurtulup mananın idraki ve şahadeti ile İlmen yakın, Aynel yakın ve Hakkel yakın mertebesine erer. Bu mertebede nazar eder ki, mevcudu hakiki ancak Zatullah olup gayrısının olmadığını âlemi şuhutta, zat'ıyla, sıfat'ıyla ve efal'ıyla ve dahi esmasıyla tecelli ile her an bir şende olan Allah gerçeğine erer ki, La ilahe illallah sırrının ve zevkinin gereği aşikâr olur. Aşkı mutlak, zevki mutlak, seyranı mutlak ve gördüğü Hak olur. Bu anlayış insanın evvel emirde Rabbine verdiği ahdin bir gereği olup tahakkukuyla nereden gelip nereye gittiğine arif kılar. Bu manevi yolculuğun süluku tevhitteki anlayışına Halktan Hakka uruç denildi. Yani, halka nispetle görüş ve anlayıştan ifna ile Hakta ispat zevkinin oluşumudur. Ruhen bu yolculuğu gerçekleştirenler Ehlullah ve Evliyaullah neşesine erdiler. İnsanın gerçek manada insan olabilmesi için, madde engelini aşır, mana âlemindeki gerçeği zevk-i müşahede etmesi kaçınılmaz bir gerçektir.

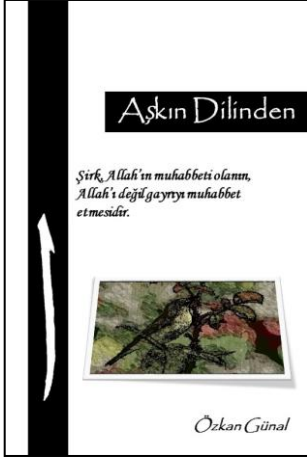
YOLCULARIN PİRİ BENİM

Pir, kurucusu olan anlamında zikredilmektedir. Yolcu ise bir gaye uğruna yola çıkmış, yolda olandır. Hakikat yolunda olanın gayesi Hakk'a varmaktır. Hakk'a varmak tabiri, yolda olan talibin, kendi aslına, özüne ulaşmasıdır. Ulaşılan öz, talip olarak yaratılmış olan, yaratılmışlığa çıkan nokta olarak zikredilen, Muhammedi nurdur ki bu, Aşktır. Talip, kendi batınında olan aşk ile aşkın tecellisine doğru seyri sülük yolunda ilerler. Bu ilerleyiş esnasında tecellisi olduğu nur ile arasında olan zannından arınır. Arınma gerçekleştiğinde, nefsinin, aslı olan nurun zahiri olduğunu keşfederek nefesine arif olur. Nefsine arif olduğu için, nefisinden aslına yani, nura arif olmuş olur. İşte, talibin talebi kendi aslı olan nurdan gelir çünkü aşkın tecellisini gören nefis değildir. Nefis ilahi aşkı, kendisinden gayrısını göremediği için göremez. Aşkın tecellisini görecek olan ve bu tecellinin cezbesine kapılacak olan ancak yine aşktır. Kilit bahsinde anlatıldığı gibi, kilidi açacak olan anahtar ile kilidin şifresi aynı olmalıdır. Zikir ile ilahi Aşk aynı maya olduğundan, zikir olmadan aşk olamaz.

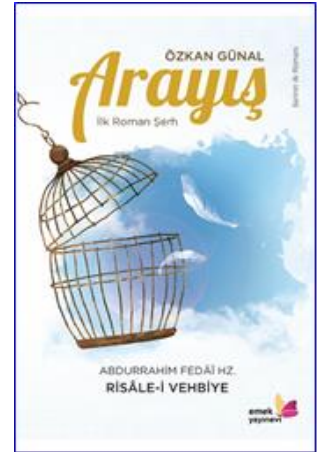
Ey sevgili canan!
Kendine seçtiklerine
Kendini işittirensin.
Anlattığınla bakıp,
Anlatılanı sende
Görmektir iman.

Aşk sırdır, sırlanır da yaşanır. Kalbinde saklarsın, yalnız kendine ayırdığın bir parçandır artık. Dile gelmez, söze gelmez. Sabreder taşırırsın, can yakar susarsın, çoşar tutarsın, taşar bakarsın, Aşk'la yaşarsın.

- ☞ Kıyametinin kopması demek, Hak'tan gayrılara muhabbet edişinin bitmesi demektir.
- ☞ Sana bakanlar sende ustanı görüyorsa, sen benliksiz kalmışsın demektir.
- ☞ Çıraftan ustası nasıl görülüyorsa, insandan da Allah öyle görülür.

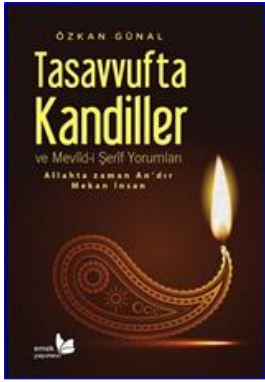
Selim yolda Talip'e dönüp "Mahsuru yoksa ben de size geleyim" dedi. Talip "Tabi ki" dedi. Fatma anne "Olur oğlum hem birlikte bir şeyler yeriz" diye ekledi Selim'in içindeki talepten kaynaklı muhabbet etmek istediğini biliyor oluşuyla. Araba eve geldiğinde birlikte içeri geçtiler. Fatma anne yemek hazırlarken Talip'le Selim masada oturuyorlardı bedenleri orada kendileri hala dergâhta...

Yemek yenildikten sonra Fatma anne Selim'e "Durgunsun oğlum" dediğinde Selim "Düşünüyorum Fatma teyze" diye cevap verdi. Fatma anne "Düşünce anlayamadıklarını anlamaya çalışmaksa durgunlaştırır, işitilenlerin keşfiye çoşturur. Durgun olduğuna göre anlayamadığın nedir?" diye sordu. Selim "Mürşid-i Kamil aşktır ve aşkı anlatır ki işte bu Allah'ın yaşamın içinde insan denilenle bulunuşudur yorumunu çıkarttım bu gün anlatılanlardan ve bunu kendi gözümle gördüm" dedi. Sonra devam etti "Aslında gördüm derken, baktım demek istedim" dediğinde Fatma anne "Az önce bir ilahi okundu "Safi aşk var bende diye başlayan, hatırladın mı?" diye sordu. Selim "Tam olarak değil" diye cevap verince Talip sohbete dâhil oldu.

Aşkın son demlerindeyiz, aşktan yemişiz doyasya. Sonuna kadar içmişiz meyini, kadehin dibine gelmişiz, kendimizi tüketip Fakirliğe ermişiz, mest haneyiz. Ne sen kaldın ne de ben bu meyhanede. Bize ermişiz. Biz aşkı, aşkın kendisinde iken özlemiştir. Aşk bakıp aşk görmüşüz. Aşk söyleyip aşk işitmişiz. Aşkı yâr edinmişiz.

**Bir kez Allah dese şevkle lisan
Dökülür cümle günah misli hazan**

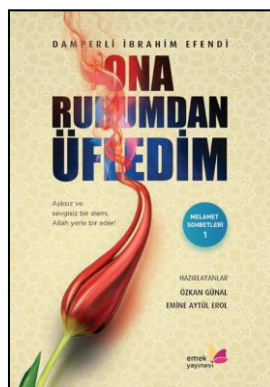
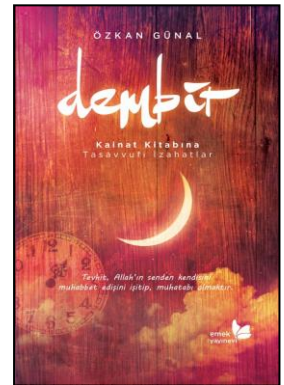
Kendi isteğiyle, severek Allah diyenler Allah'a yaşamlarında öncelik vermiş olanlardır. Allah demek, varlık aynasında Allah'ı kabul etmektir. Yaşamdan ve kendimizden ayırdığımız için kendi gerçekliğimize cahil oluşumuzdan geçme talebidir. Bu talep bizi, şirk ehli oluşumuzun sebebi olan yaşamdan uzaklaştırır. Temizlenmeyi isteyen kirlendiği ortamı terk eder. Kirlenilen ortamda durmaya devam etmek temizlenme talebinin içinin boş oluşudur. Allah demeye başlayan kişi artık nefsim diyemez hale gelir.

**İsmi pakin pak olur zikreleyen
Her murada erişir Allah diyen**

Allah'ı zikredenlerde, zikirleri kendilerindeki benlik anlayışını ve Allah'ın yaşamda ikinci planda kalışını kaldırır da zikredilene zikredende tecelliye getirir. Yaşamında Allah'ı öncelik yapanlar, Allah'ın kendilerinin ismiyle zuhur ettiğini fark ederek isminin içinin ikilik değil tevhit doldurduğu için şirkten arınmış olurlar. Onlar ki kendi yarattıkları Allah anlayışını terk edip ötelere zannettikleri Allah'ı yaşamın her anında ve her zerrede zikrederek kendilerinde Allah'a şahit olarak Allah'a kul olunan tevhit eri olma isteklerine ulaşırlar.

- **Melami, anlatılana anlatanda âşık olduğu için, aşkı da maşuku da ispatta olandır.**

Musa as'ın "Ya rabbi, senin bu dünyada benden daha âlim bir kulun var mı?" dediğinde, Cenabı Allah'ın, "Var ya Musa. Sana dahi bildirmeyip gizli ilim olan Ledün ilmini tarafımızdan bildirdiğimiz kul" beyanı ışığında, Cenabı Resulullah Efendimizin ashaba ve bu gün onların devamı olan Melami taliplerine bildirilen Ledün ilmini, bildirenin bildirenden bizatihi Cenabı Allah'ın kendisi olduğunu görüyoruz. Cenabı Resulullah Efendimizin kendisinden gayrı bir ikincili bildirmeyişi bunun en büyük delilidir. Muhabbet edileni zannımızdakiyle tevhit etmek, bildirilenin tecellisine eremeyişimizdir. Bildiğimizin ayrı, gördüğümüzün ayrı olması, muhabbeti edileni muhabbet edenden göremeyişimizdendir. Cenabı Allah'ın, Künt-ü Kenz sırrı olan bilinmeklik muradı neticesinde, kendisini bildiren lütfu keremi, kendisine seçtiğinden, kendisini muhabbet edişidir. Muhabbet edilen, muhabbet edenden ayrı değildir. Muhabbet eden, muhabbetini yaptığı tecellisidir. Melami aşığı, maşuk muhabbetini, muhabbeti yapanla tevhit ettiğinden dolayı, maşukunu muhabbet edende zahirde görür. Muhabbet eden, muhabbetini ettiğine muhatap olduğu için, muhatabını bildirendir. Gönüller sultanı Damperli Halil İbrahim Baki Hz'nin "**Allah'a muhabbeti olmayan, Allah'ı muhabbet edemez.**" beyanı buraya ışık tutmaktadır.

Sen Muhammed Ali ocağına teslim oldun mu? Oldun. Sen artık sivil değilsin farklısın. Sen onların konuştuğu gibi konuşamazsın, onların davrandığı gibi davranamazsın, onların gittiği yerlere gidemezsin, onlar gibi düşünemezsin. Senin bir farkın var artık. Sen Muhammed Ali ocağını temsil ediyorsun. En büyük sorumluluk bu. Nerede olursan ol sen artık kendini temsil etmiyorsun, o ocağı ve onları temsilen bulunduğun için sen mükellefiyeti giydin. Bu hafife alınacak, hiçe sayılacak, oyun oynanacak bir iş değil. Ben artık Muhammed Ali ocağına dâhil oldum, bu ocağın eri oldum, bu elbiseyi giydim öyleyse ben bu elbiseyi her yerde koruyacağım, bu birinci şart olmazsa olmaz. Bunu insan kendisi kabullenip içine sindirdiyse, o insan her yerde kendisini kontrol eder artık. Geldik bir ocağa nasiptar olduk, bu Allah'ın lütfudur. Çünkü Allah Kur'an da diyor ki ben dilediğimi kendime yakın ederim dilediğimi de uzak ederim. Dilediğimi diyor, layık olan veya olmayan geçmiyor ayette. Allah kimi dilerse kendisine yakın eder, kimi dilerse uzak eder. Bunu neden yakın ettin, bunu neden uzak ettin hesap soramazsın.

BİTİM

Değerli okuyucu,

Emek Yayınevi, Dembir dergisinin 2016 yılı yedinci, toplam on dokuzuncu sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepimize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarınızın **Kıyamet**'e olan bakışınıza katkısı olmuştur.

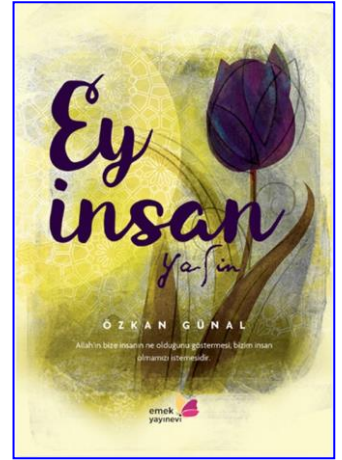
Kıyamet, örtünün kalkması anlamında kullanılan kelime olup örtü, gözlerimizi hakikatlere örten, sıkı sıkıya sarıldığımız sabit fikrimizin sebebi, şartlanmalarımız, nakıs anlayışımız ve kendi doğrularımızdır. Dünyanın içinin dışına çıkması ile anlatılan ise bizim içimiz olan aslımız dediğimiz Rabbimizin bizi insan olarak yaratmasıyla kendisine ait olan varlığın aslı sıfatlarımızın muhatabının Hak oluşudur. Hak'ı bilecek, anlayacak, kavrayacak, keşfedecek, sevecek, zikredecek, muhabbet edecek olan ama içimizde atıl durumda tuttuğumuz bu özelliklerin çalışmaya başlamasıdır. İnşallah, kıyametimiz kopar da Allah'ın insan dediği, razı olduğu kullarından olabiliriz.

Bu sayımızı, Emek Yayınevinden yakında yayınlanacak olan, Özkan Günal'ın kaleme aldığı, düzenlemesini Emine Aytül Erol'un yaptığı, Yasin suresi yorumu olan **Ey İnsan!** isimli eserle noktalıyoruz.

Ey İnsan!

3- Muhakkak ki sen, gerçekten gönderilensin.

Ey insan! Muhakkak ki varlık âleminde isim ve suret giyinerek bulunuyor oluşun, kendini kendi iradenle, kendi isteğine göre var kılışın değil, Bizim seni aynı şu halinle ve şu isimle gönderişimizdir. Gönderişimiz var edişimiz, var edişimiz ise isim ve suret elbisesi giyişimizdir. Bu değişmez ve değiştirilemez gerçek olup Kendi özelliklerimizle seni ziynetlemiş oluşumuzdur. Bilsen de bilmesen de varlığın varlığımızın zuhurudur. Balığın, varlığının sebebi olan ve içinde yaşadığı denizi bilmese de denizin içinde var oluşu gibidir. Balık nereye gitse, nereye dönse, ne görse, ne işitse tümü denizdir. Sen varlığımızla kendine müstakillik verirken bile Bizi zikredensin. Sen ve Biz, su ve buz gibiyizdir. Buzun içinden suyu alırsan geriye ne kalırsa sen de Bizziz, o kalan kadarsın. Biz, Kendimizi muhabbet etmek istedik de bu muhabbette ortaya çıkan her kelam nefis olarak zahir oldu, sen ise dinleyen olarak...

İstesen de Bizden ayrı değilsin, istesen de kendini Bizde yok edemezsin.

Seninle Bizim aramızdaki ilişki, birliğin çokluğu arasındaki ilişki gibidir. Buğday birdir ve ambarda sayısız çoklukta oluşu buğdayı iki yapmaz, bir buğdayın çoğuludur. Tümünü kaldırıp bir tane buğday bıraksak da buğdaydır, tümü bir aradayken de buğdaydır. Eşya, gece karanlığında görülmez lakin güneş doğunca görülmeye başlar. Güneş var olan ama görülmeyeni görülür kılar, olmayanı var etmez. Batında olan zahir olur ki yokluk batındaki halin ismidir. Görünür hale gelişi, biri çoğaltmaz. Görünür hale gelen eşyadan, onu görünür kılan güneşin görünmesi gibidir sende Bizim görünmemiz. Bu görünme senin gerçekliğin olup Bizim seninle Kendimizi zikretmemizdir. İnsan, kendisinde Bizim zikrimizi işiten, Bizi seyredendir ve bu, gerçeğin kendisidir. **İnsan, Bizim gerçekliğimizle Bizimle zahir olandır.**

Gönlümüz, gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kâmil'i, Damperli İbrahim, Halil İbrahim Baki Hz. ile beraberdir. Üzerimizdeki nurunun bizi aydınlatması, gönlümüzdeki yanan kandil oluşu, daimi olsun.

Allah Allah